

Domobranska proslava
v Našem domu v San Justu
Scenografija Tone Oblak

Foto Marko Vombergar

Duhovno življenje

BUENOS AIRES LETO 76 +++ 8-9 • AVGUST - SEPTEMBER 2009

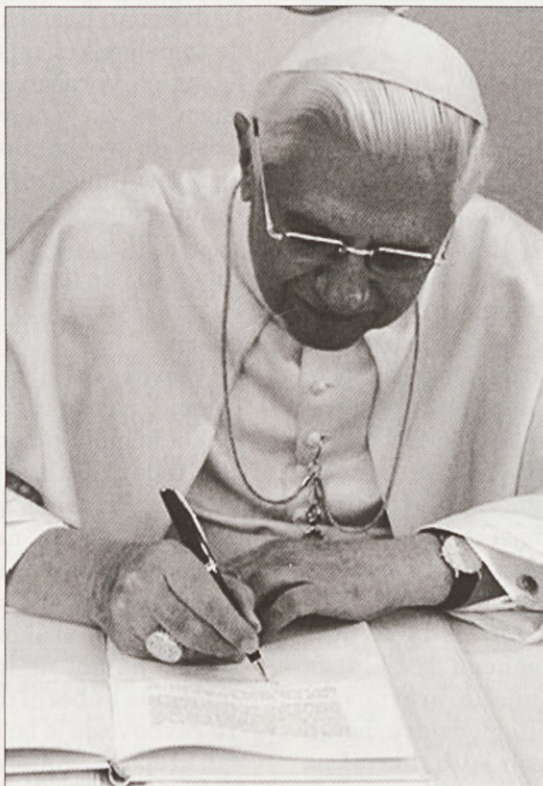
Domobranska proslava v Slovenski hiši – Foto Marko Vombergar
Proslava se je začela z mašo, ki jo je daroval dr. Jure Rode v cerkvi Marije Pomagaj.
Domobranca Franc Zorec in Franc Oblak v spremstvu predsednice Alenke Jenko Godec polagajo venec pred spomenik. Slavnostni govornik Tone Rode

Ob okrožnici »CARITAS IN VERITATE«

MARKO KREMŽAR

Navadno govori-
mo, naj bi Cerkev
pričela svoj so-
cialni nauk z
okrožnico Leona XIII. *Re-
rum novarum* (1891), a
to ne drži popolnoma. Tem-
elji krščanskega druž-
benega nauka segajo nam-
reč do evangelijev. Že za-
poved »Ljubi svojega bliž-
njega kakor samega se-
be« (Mr 10,5) bi bila do-
volj za globoko družbeno
spremembo, ki se je do-
godila v svetu s prihodom
krščanstva, a je po nekaj
stoletjih ob upadanju vere
pričela izgubljati svojo pre-
noviteljsko silo. Socialni
pretresi devetnajstega sto-
letja pa so zahtevali od
Cerkve, da prične v že delno
razkristjanjenem svetu oz-
nanjati svoj nauk o mirnem
družbenem sožitju, na no-
vo. Okrožnica *Rerum novarum* je pomenila v tem
oziru pričetek nove socialne evangelizacije, katera
je slonela na naravni kreposti pravičnosti.

Že v času Pija IX., desetletja pred veliko okrožnico
Leona XIII., je bilo med katoličani v Evropi pa
tudi v Kanadi in ZDA veliko razpravljanja, ali naj
Cerkev poseže v reševanje socialnega vprašanja s
poudarkom na kreposti ljubezni (usmiljenja) ali
pravičnosti. Papež Leon se je odločil, da prične z
naukom o pravičnosti, ki je bila skupni imenovalac
mnogih takratnih idejnih tokov. Ljudem, ki so
jim bile teološke kreposti vere in upanja že težko
razumljive, ni bilo lahko govoriti o najvišji od njih,
o ljubezni, ki edina sega in nas spremlja iz časa
o večnost. S tem je bil katoliški družbeni nauk
usmerjen za naslednjih sto let tako, da je dopuščal
razvoj in rast.

Socialne okrožnice na-
slednjih papežev, posebno
Cuadragesimo anno (1931)
in *Mater et magistra* (1961),
so nadaljevale in dopol-
njevale delo Leona XIII.
Papeža Pij XI. in Ja-
nez XXIII. sta v tem po-
gledu opravila veliko na-
logo in zaokročila prvo
stopnjo sodobnega cerkve-
nega družbenega nauka.
S *Populorum progressio*
(1967) pa je Pavel VI. odprl
vrata v njegov drugi krog.
Benedikt XVI. pravi v svoji
novi socialni okrožnici *Caritas in veritate*, da ome-
njeni tekst Pavla VI. za-
znamuje pričetek novega
obdobja v katoliškem druž-
benem nauku in da »zasluži
biti ocenjen kot *Rerum
novarum* sodobnosti, ki
osvetljuje pot človeštva v
smeri poenotenja« (CIV;8).

Do takrat je bil poudarek cerkvenega družbenega
nauka na pravičnosti med osebami ter na družbeni
ureditvi, ki naj omogoča in pospešuje pravične
medčloveške odnose. Okrožnica *Populorum pro-
gressio*, o kateri je bilo napisano pred leti, da
»predstavlja epilog družbene doktrine, ki se je
pričela sredi devetnajstega stoletja in je dosegla
notranjo celovitost s socialnima okrožnicama
Janeza XXIII.«,⁽¹⁾ pa govori o pravičnosti, ki ob-
vezuje narode in države v medsebojnih odnosih.

Papež Janez Pavel II. je ta vidik katoliškega
družbenega nauka dopolnil z okrožnicama *So-
licitudo rei socialis* (1987) in *Centesimus annus*
(1991). Eden njegovih bistvenih doprinosov je
bilo opozorilo, da se pravičnost ne omejuje le
na delitev, temveč da zajema tudi proizvodnjo
dobrin. S tem je približal cerkveni družbeni nauk

gospodarstvenikom, ki so do takrat očitali Cerkvi izključujoč poudarek na razdelitveni pravičnosti.

Okrožnica *Centesimus annus* je zaključila eno od poglavij nikdar dognanega krščanskega nauka o morali. Nad sto let je Cerkev vztrajno opozarjala vernike na krepost pravičnosti v vseh plasteh družbenih odnosov. To zahtevo pa so papeži dopolnjevali s poudarkom na potrebi usmiljenja. Ravnesje med pravičnostjo in usmiljenjem je osnova katoliškega socialnega nauka, kar potrjuje tudi novo papeško sporočilo s poudarkom na »Ljubezni v resnici«.

Usmiljenje, kot vemo, je le eno od imen za ljubezen, katero srečujemo v katoliškem družbenem nauku tudi pod izrazi kot vzajemnost, strpnost, velikodušnost, dobrota. Kljub temu pa je ostajala v minulem stoletju, ki je bilo zastrupljeno s sovraštvom, celo med verniki njena vloga večkrat prezrta. Med tem ko je bil napredni svet sprejemljiv za zahteve pravičnosti, katero si je sicer vsak razlagal po svoje, ni imel dovolj posluha za krepost ljubezni morda zato, ker je že prej izgubil vero in upanje. Vemo, da pravičnost, ki je najvišja naravna krepost, ne visi nekje v abstraktni praznini, marveč temelji na kreposti razumnosti in se opira na pogum in zmernost. Podobno tudi krepost ljubezni, ki je najmočnejši izraz življenja, raste in se krepi na osnovi omenjenih naravnih kreposti, vendar oprta na upanje in vero.

Benedikt XVI. z okrožnico *Caritas in veritate* stopa v tretje obdobje cerkvenega socialnega nauka. Z njo potrjuje, dopolnjuje in uravnoveša vse, kar so njegovi predniki učili glede družbenih vprašanj v zadnjih sto petdesetih letih, hkrati pa se vrača k samim virom krščanstva. Njegov poziv k ljubezni v resnici je sicer namenjen vsem ljudem, saj gre za splošno človeški vrednoti, a prizadene v posebni meri kristjane. Za nas imata namreč tako resnica, kakor ljubezen poleg naravne tudi trascendentalno razsežnost.

Okrožnica *Ljubezen v resnici* je obširen tekst, ki v mnogočem razširi krog cerkvenega družbenega nauka in bo zato dolgo predmet analiz in razglabljanj. Že v zasnovi pa ima pomembno sporočilo, ko opozarja, da ljubezen presega pravičnost, kajti »ne morem dati bližnjemu od svojega, če mu nisem dal prej to, kar mu pripada« (CIV;6). Papež nas opominja, da se družbena odgovornost ne neha na stopnji pravičnosti ter da je vsaj za kristjana bolj zahtevna. Od nas pričakuje, da radevolje dajemo od svojega, bodisi imetja, bodisi časa ali talentov, kar je izraz ljubezni.

Dejanje ljubezni do človeka pomeni zvestobo

nekomu, ki je po božji volji naš bližnji. A zvestoba človeku, pojasni papež Benedikt, »zahteva tudi zvestobo resnici, ki je edino zagotovilo svobode in možnosti za človekov celostni razvoj« (CIV;9). Brez te povezave z resnico »je ljubezen zapostavljena v omejeno, zasebno področje« (CIV;4).

Povezanost med ljubeznijo in resnico je tesna in globoka, ker izhajata obe iz istega vira. »V resnici odseva ljubezen osebno in družbeno razsežnost vere v Boga Zaveze, ki je hkrati 'Agape' in 'Logos', Ljubezen in Resnica« (CIV;3). Ta misel nas pripelje do temeljev krščanstva. Pri Mateju beremo, da je Jezus na vprašanje, katera je največja zapoved, odgovoril, da je največja zapoved v postavi: »Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem in z vso dušo in z vsem mišljenjem ... Druga pa je njej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe« (Mt 22,37-39). Ti dve, po božji besedi enako pomembni zapovedi, sta temelj krščanskega socialnega nauka in izražata veliko ravnesje med večnostjo in časom.

Človekova ljubezen, ki jo kot dar prejemamo in dajemo, naj bo razpeta med bližnjega in Boga, ki je, kot spominja papež, po svojem bistvu Resnica. Gre tedaj za hkratno ljubezen do Resnice in do človeka. Pri tem je potreba imeti neprestano pred očmi, da gre za neskončno in človeku večkrat težko razumljivo, a razodeto enačbo. Ljubezen do človeka ne bi smela nikoli zakriti zvestobe Resnici, celo vsakdanji resnici, z malo začetnico. Hkrati pa naj ne bi zavzetost za resnico nikdar zameglila ljubezni do bližnjega ali bolje do bližnjih. To ravnesje je izrazito krščanska poklicanost in sad kreposti. Katerakoli od mogočih skrajnosti pri tem pa nas zavede nasprotno v nekrščanske smeri in tragične poti brez izhoda.

Kadar skušamo, celo z najboljšim namenom, uveljaviti resnico pa se pri tem ne oziramo na bližnjega, padamo v skrajnost fanatizma. Pa tudi v nasprotnem primeru, ko ob zavzetosti za dobre odnose z bližnjim pozabimo ali zavestno prezremo resnico, smo padli v nevarno skrajnost. Približali smo se brezbriznemu relativizmu, od koder je do nihilizma en sam korak. V tem primeru smo škodili bližnjemu, ki zaradi naše mlačne ali bojzljive drže resnice ne bo spoznal, v prvem pa jo zaradi naše brezobzirnosti, lahko zamrzi. Od tod pomembnost povezanosti ljubezni in resnice, na kar nas opozarja Benedikt XVI. v svoji zadnji okrožnici.

Ko je papež Pavel VI. v *Populorum progressio* razmahnil obseg družbene pravičnosti na mednarodne odnose, ni spremenil, niti bistveno dopolnil

JANEZ MARIJA VIANEJ, arški župnik

1786 – 1859

4. avgust

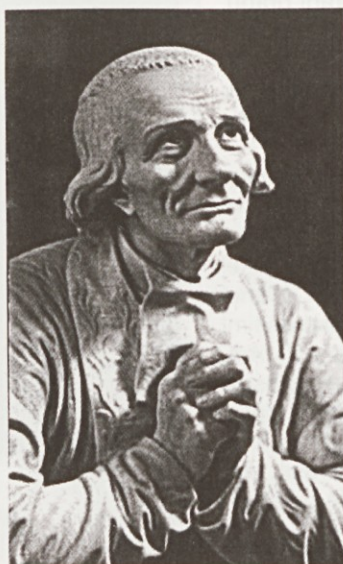
SILVESTER ČUK

etičnih osnov, na katerih so gradili njegovi neposredni predhodniki. V tem pogledu se zdi, da je storil Benedikt XVI. s *Caritas in veritate* korak naprej. Kristjane postavlja pred nalogo, da pričnemo dojemati reševanje socialnega vprašanja pod vidikom etike ljubezni, ki je zahtevnejša. To je sicer povabilo celotni družbi, vernikom pa pomeni navodilo, kako iskati konkretne odgovore na izzive novih časov. Kajti celo razvoj, pravi papež, je povezan z duhovnostjo, »ki jemlje resno izkustvo vere v Boga, v duhovno bratstvo s Kristusom, v zaupanje v božjo Previdnost in Usmiljenje, v ljubezen in odpuščanje, v samoodpoved, v sprejemanje bližnjega, v pravico in mir« (CIV;79).

Skozi dvesto let je bilo mogoče vsem ljudem sprejemati načela socialnega nauka Cerkve, v kolikor so v njem gledali enega od prepoznavnih svetovnih nazorov. Nauk, ki je temeljil na kreposti pravičnosti, je bil razumljiv vernim in nevernim ter ga je bilo lahko primerjati z ideologijami tistega časa. Vsi so namreč govorili o pravičnosti, a se razhajali pri izbiri poti, ki naj bi vodila do pravične družbene ureditve. Cerkveni socialni nauk, kot ga predstavi papež Benedikt, pa je osnovan na ljubezni, ki je sicer dostopna in razumljiva vsem ljudem, a katero naj bi kristjani prepričljivo oznanjali in živeli v resnici, oprti na upanje in vero. Ta pristop utegne dati katoliškemu socialnemu gibanju nov, globlji zagon, za nekaj časa pa lahko tudi poglobi razlike s sodobnim, večkrat nestrpnim javnim mnenjem. Pomislimo le na ločitev duhov ob vprašanju vrednotenja življenja, kar omenja tudi ta okrožnica. Kristjani smo že dolgo manjšina v versko in moralno brezbriznem ter veri sovražnem svetu, kar nas zavezuje iskanju novih načinov za evangelizacijo. Vemo pa, da so pri tem poslanstvu uspešne poti navadno strme ter posejane s kamenjem in trnjem.

Krščanstvo stoji pred takim izzivom že od vsega početka in niti Kristus ni bil pri njem izjema. Iz evangelijev vemo, da so med njegovimi nasprotniki mnogi priznavali, da je prerok in da pravilno uči. Sprejemali so ga, bi danes rekli, na ravni svetovnega nazora. Ko pa je slovesno izjavil, da je božji Sin, kar bi od njih zahtevalo vero, so ga križali. Svet je do neke mere strpen do krščanskega moralnega in tudi socialnega nauka, čeprav mu ne sledi. Včasih bolj, včasih manj vidno pa se upira veri, ki je usmerjena v večnost k Bogu, ki je Resnica in Ljubezen.

Katoličani smo hoteli v zadnjih stoletjih boljšati svet na temelju pravičnosti, kar je bilo prav,

Dragi moji župljani, potrudi se, da pridemo v nebesa,« je vernikom v Arsu, zakotni hribovski vasi v Franciji, ponavljal njihov župnik Janes Marija Vianey. »Tam bomo gledali Boga. Kako bomo srečnil! Vsi bomo šli v procesiji, če postane župnija dobra, in vaš župnik bo šel pred vami.« Tega izrednega duhovnika, o katerem je hudobni duh po ustih neke obsedenke izjavil: »Če bi bili na svetu samo trije taki,

kot si ti, bi bilo moje kraljestvo uničeno!«, je papež Pij XI. leta 1929 postavil za zavetnika vseh dušnih pastirjev.

Podlago za svetništvo je Janes Marija Vianey prejel v domači hiši v vasi Dardilly nedaleč od mesta Lyona. Tam se je rodil 8. maja 1786. Globoko je spoštoval in iskreno ljubil svojo mater, o kateri je dejal: »Bila je tako modra - in krepost preide iz materinega srca na otroka.« Ona je z vsemi močmi podpirala njegovo vročo željo, da bi postal duhovnik. V šoli mu je šlo zelo trdo, ker je bil precej starejši od vseh sošolcev. Generalni vikar

a ne dovolj. Zdaj smo poklicani da zaorjemo globlje. »Kristjan želi, da bi se vsi udje človeške družine obračali k Bogu kot k svojemu Očetu« (CIV;79), pravi papež. Ta želja presega zgolj socialno tematiko, katero Benedikt XVI. v tej okrožnici naveže na celotno poslanstvo Cerkve. Nastopil je čas, ko naj resnico, ki jo črpamo iz vere, a »odkrivamo njene drobce tudi v svetu ter jo vključujemo v svoj družbeni nauk« (CIV;9), posredujemo bližnjim s požrtvovalno ljubeznijo.

-----

(1) Marko Kremžar, Izhodišča in smer, zal. Družina 1998; str.145.

(2) Prim. ibid.: str. 283.

BOŽJE OKO, KI VSE VIDI

TOMÁŠ ŠPIDLÍK

lyonske škofije, ki ga je izpraševal pri izpitih, je dejal: »Cerkev ne potrebuje samo učenih duhovnikov, temveč tudi in še bolj pobožne in svete!« Po novi maši je bil najprej dve leti kaplan pri svojem vzgojitelju in dobrotniku župniku Balleyu, po njegovi smrti pa je bil prestavljen v Ars. To je bila vasica, ki je štela le 230 duš, svojega duhovnika pa je imela zaradi gradu, v katerem je živela neka pobožna družina. »V Arsu ni veliko božje ljubezni,« mu je rekel generalni vikar, ko mu je izročil dekret, »a vi jo boste tja prinesli.«

Novi župnik se je odpravil v Ars 4. februarja 1818. Dan je bil oblačen in Janez Marija Vianej je moral za pot v Ars vprašati nekega dečka, ki je pasel živino. Ta mu je pokazal pot, Vianej pa se mu je zahvalil z znamenitimi besedami: »Ti si mi pokazal pot v Ars, jaz pa ti bom pokazal pot v nebesa.« Ko je prišel v vas, je najprej šel v cerkev, ki je bila silno zanemarjena, in sklenil, da jo bo napravil bolj privlačno. To je uresničil že prva leta svoje službe v Arsu.

Ljudje v Arsu so kmalu spoznali, da njihov novi župnik veliko časa premoli, malo spi in živi zelo spokojno. Sprva po dva ali tri dni ni nič jedel, potem si je za ves teden skuhal lonec krompirja. Molil in pokoril se je za spreobrnitev svoje župnije. Poskrbel je tudi za verski pouk otrok in odraslih - z veroukom in s pridigami. Boril se je zoper štiri poglavitne razvade: nedeljsko delo, popivanje, preklinjanje in ples. In zmagal je! Zaradi tega je bil mnogim trn v peti. Njegovi uspehi so »šli na živce« tudi hudobnemu duhu, ki ga je zadnjih 35 let življenja na vse načine mučil.

Glas o njegovi svetosti se je širil in leta 1827 so se pričela množična romanja v Ars. Ljudje so prihajali od blizu in daleč predvsem zato, da bi pri svetem župniku opravili spoved. Vianej je prebil v spovednici vsak dan po dvanajst do šestnajst ur. Nekateri duhovniki so bili zaradi njegovih uspehov nevoščljivi in so ga škofu tožili, da je nor, škof pa jim je odgovoril: »Gospodje, vsem svojim duhovnikom bi želel nekoliko te norosti!« Od vseh duhovniških opravil je najbolj cenil sveto mašo. »Nisem

V verskih zavodih, kjer so dečki spali v skupnih sobah, je bilo treba imeti tudi ponoči prižgano lučko, da bi se mogli orientirati. Neredko je bila ta lučka pokrita s kartonom, ki je predstavljal oko z napisom: »Bog te gleda.« To je nedvomno svetopisemska misel, na katero pogosto naletimo v psalmih (prim. 33,18). In vendar, kot so se mnogi pritoževali, je ta vzgojni pripomoček zbuja napakno občutje. Zbuja pretirano policijski občutek nadzorovanosti in torej tudi nerazumen strah. Božje oko,

ki vidi vse, je pogled ljubezni in pripravljenost pomagati.

Poučen tozadeven zgled najdemo v življenju svete Roze Limske. V svojem otroštvu je bila pretirano plašen otrok, tako kot njena mati. Nekega popoldneva se je deklica zadržala v lopi, ki so jo imeli v oddaljenem kotu njihovega vrta. Padel je večerni mrak in mala Roza ni imela poguma, da bi se skozi mračen vit odpravila proti hiši. Tukaj jo je tesnobno čakala

njena mati. Toda tudi ona je bila plašna kot njena hči in se ni odločila prečkati mračnega vrta, da bi jo šla iskat. Tako sta obe trepetali. Končno je prispel domov oče. Pod roko je vzela mamo in oba sta šla iskat malo Rozo. Ta je slišala njun glas in prišlo ji je na misel: če se mamica, ki je plašna kot jaz, ne boji več, ko jo očka prime pod roko, zakaj bi se morala bati jaz, ki verujem, da me Božje oko gleda/varuje - guardi -, kjerkoli se nahajam? Od tedaj Roza ni več trpela od nerazumnih strahov in jih je bila osvobojena. ▶

rad župnik, a zelo sem vesel, da sem duhovnik, da morem maševati,« je dejal. Ljudi je vzgajal pri krščanskem nauku, pri katerem je najraje opeval lepoto in radost božje ljubezni.

Izredni napori, združeni s pokornostjo, so izčrpavali njegove moči. Potem ko je prejel zakramente za umirajoče, je Janez Marija Vianej 4. avgusta 1859 brez smrtne boja

izročil svojo dušo Bogu. Na njegovem pogrebu dva dni kasneje se je v Arsu zbralo nad tristo duhovnikov in več kot 6.000 vernikov. Papež Pij X. ga je leta 1905 razglasil za blaženega, papež Pij XI. ga je leta 1925 prištel med svetnike, štiri leta kasneje pa ga je postavil za vzornika in zavetnika dušnih pastirjev vsega katoliškega sveta.

Vedno moliti

FRANÇOIS X. NGUYEN VAN THUÂN (14)

Drugi primer, vzet iz življenja otrok, poroča, da je majhna deklica vprašala mater, ali je res, da Bog vidi prav vse. »Seveda,« ji je zagotovila mati. »Kakšna škoda!« je nepričakovano odgovorila deklica. »Zakaj?« »Za božič sem hotela sešiti dvoje hlač za reveže in tako presenetiti dobrega Boga.« Modri materin komentar je bil: »Četudi Bog vidi vse, je vsako naše dobro delo zanj lepo presenečenje.«

Zunanja Božja navzočnost in Božja navzočnost v srcu

Zanimivo je premisliti tudi, s kakšno podobo je ponavadi združena zavest o Božji navzočnosti. Vemo, da je Bog duh in da je navzoč povsod. Toda tako si ga ne moremo predstavljati in si moramo pomagati vsaj s kakšnim simbolom. Predstava, ljuba svetemu Ignaciju, je bila vzeta iz življenja njegovega časa: Gospod na prestolu sredi svetnikov. Pred njim smo. Podobno piše Cisneros menihom: »Ko zazvoni zvon, pojdi takoj na kor in reci samemu sebi: 'Kliče me velik kralj.'« Sveta Terezija Avilska misli, da je koristneje, če si »z notranjimi in zunanji očmi« predstavljamo »križanega Jezusa Kristusa«.

Tako imenovana metoda hesihastov, grških menihov iz gore Athos, nasprotno, izraža nezaupanje do zunanje predstave o Bogu. Ta nas, kot pravijo, oddaljuje od pravega smisla za Božjo navzočnost. Če si moramo predstavljati Boga, je bolje misliti, kako nevidno prebiva v našem srcu, čutiti kraj, kjer prebiva in se poistiti s Svetim Duhom, ki kliče: »Aba, Oče!« (Gal 4,6).

Tako piše, denimo, sveti Simeon Novi Teolog: »Sveti očetje so nazadnje zapustili vse oblike pobožnosti in so se posvetili koncentraciji v srcu. Delali so na tem področju in premišljevali o tem, da so v srcu vredni jesti Božjo mano.« Čutiti, kako naše srce utripa skupaj z Bogom, je lepa molitev, ki ne moti dela in ki jo je mogoče prakticirati v vsakem kraju in v vseh okoliščinah.

Potem ko sem bil izpuščen iz zapora, mi je veliko ljudi dejalo: »Oče, v zaporu ste imeli veliko časa za molitev.« Ni tako preprosto, kakor bi mogli misliti. Gospod mi je dopustil, da sem izkusil vso svojo slabost, svojo telesno in dušno krhkost.

Čas v zaporu mineva počasi, posebej med bivanjem v samici. Predstavlajte si teden, mesec, dva meseca tišine ... To je strašno dolgo obdobje, toda ko se spremeni v leta, postane večnost. Bili so dnevi, v katerih sem bil tako izčrpan od utrujenosti ali od bolezní, da se mi ni posrečilo zmoliti niti ene molitve!

Vendar je res: zelo veliko se lahko naučimo o molitvi, o pristnem duhu molitve, prav takrat, ko trpimo, ker ne moremo moliti zaradi telesne oslabelosti, zaradi nesposobnosti, da bi bili zbrani, zaradi duhovne suhote, ker nas navdaja občutek, da nas je Bog zapustil in da smo tako zelo daleč od njega, da mu ne moremo reči niti besede.

Način, kako čutiti Božjo navzočnost v srcu, je podoben metodam, katere širijo gojitelji joge, ki priporočajo, naj dihamo vsenavzočega vesoljnega duha (*pranayama*) in naj o sebi menimo, da smo prežeti z božanstvom. Danes podobno ravnajo tisti, ki hočejo uporabljati to prakso v krščanskem smislu. V tem kontekstu navajajo besede apostola Pavla na Areopagu: »Bog, ki je ustvaril vesolje... sam vsem daje življenje in dihanje in vse« (Apd 17, 24-25).

Nobenega dvoma ni, da more ta predstava pomagati pri ohranjanju občutja za Božjo prisotnost, ki nam je notranja. Vendar moramo biti pozorni, da bi se izognili nevarnosti panteizma, nejasnega pojmovanja neosebnega 'božanskega duha'. Bog, ki nam je povsod blizu, je oseba in njegova

Morebiti prav v takih trenutkih odkrijemo bistvo molitve in razumemo, kako naj živimo tisto Jezusovo zapoved, ki pravi, da »je potrebno vedno moliti« (prim. Lk 18,1).

Od puščavskih očetov do ruskega romarja, od zahodnih do vzhodnih menihov je bila to glavna skrb, goreče iskanje: kako stalno in vztrajno moliti. »Vrhunec popolnosti je,« pravi Kasijan, »da vse naše življenje, vsak vzgib našega srca postane ena sama in nepretrgana molitev.«

Preprosta molitev

Rad molim s pomočjo liturgičnih molitev, psalmov, spevov. Zelo rad imam gregorijansko petje in ga v veliki meri znam na pamet. Po zaslugi izobraževanja v bogoslovju so ti liturgični spevi stopili globoko v moje srce! Rad imam tudi molitve v svojem materinem jeziku, ki jih je vsa družina vsak večer molila v družinski kapeli, tako ganljive, ker me spominjajo na zgodnje otroštvo.

prisotnost je 'dialoška'. Govori nam in mi se moramo nanj obrniti z besedami naše molitve.

V življenju Meinolfa, naddiakona Padebornske škofije (um. 874), beremo, da je prejel svojo poklicanost k življenju svetosti ob naslednji priložnosti. V škofovem okolju so pogosto govorili o besedilu Matejevega evangelija 8,20: »Lisice imajo brloge in ptice gnezda, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslonil.« Škof je dal to razlago: »Kristus je iskal prebivališče v našem srcu, vendar ga ni našel, naša zloba mu je preprečila, da bi vstopil.« Te besede so naredile na naddiakona tak vtis, da je v duhu neprenehoma ohranjal to misel: videti Kristusa, ki skuša vstopiti v naše srce.

Dalje prihodnjič
Iz knjige *Ali poznaš Očeta*

Predvsem tri *zdravamarije* in *Spomni se*, ki me jih je moja mama naučila moliti zjutraj in zvečer.

Rad imam molitev Frančiška Asiškega, ki stoji vso noč v snegu in ponavlja: »Moj Bog, moje vse!« in molitev Dom Marmiona, opata iz Maredsousa: »*Deus meus, misericordia mea!* - Moj Bog, moje usmiljenje!« Med sredstvi, ki ohranjajo duha molitve živega so namreč te kratke strelce v nebesa, ki jih nič na svetu ne more preprečiti ali ustaviti, prav zaradi tega, ker so vzdih duše, utripi srca.

Gledam na Jezusa kot vzornika molitve.

Njegova molitev je iskrena in preprosta, naravnana je k Očetu. Zgodilo se je, da je bila njegova molitev dolga, brez vnaprejšnjih obrazcev, denimo velikoduhovniška molitev po zadnji večerji: goreča in spontana.

Toda pogosto Jezus, Devica in apostoli uporabljajo kratke, vendar zelo lepe molitve, ki jih povezujejo z vsakodnevnim življenjem. Jaz, ki sem slaboten in mlačen, imam rad take kratke molitve pred tabernakljem, pri pisalni mizi, na cesti, sam. Čim bolj jih ponavljam, tem bolj sem prepojen z njimi:

»Glej, dekla sem Gospodova« (Lk 1,38).

»Moja duša poveličuje ...« (Lk 1,46-55).

»Vina nimajo« (Jn 2,3).

»Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo« (Lk 23,34).

»Glej, tvoj sin, glej, tvoja mati!« (prim. Jn 19, 26-27).

»Spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo« (Lk 23,42).

»V tvoje roke izročam svojega duha« (Lk 23,46).

»Gospod, kaj hočeš, da storim?« (Apd 22,10).

»Gospod, ti vse veš. Ti veš, da te ljubim« (Jn 21,17).

»Bog, bodi milostljiv meni, grešniku« (Lk 18,13).

Vse te kratke molitve, povezane druga z drugo, oblikujejo molitveno življenje. Kakor veriga skritih dejanj, pogledov, intimnih besed oblikujejo življenje ljubezni. Ohranjajo nas v molitvenem ozračju, ne da bi nas ločile od sedanje naloge, ampak nam pomagajo posvetiti vse stvari.

V molitvenem stanju

Toda kaj more pomagati k temu, da v vsakodnevnem življenju, v

angeli.« Kako se je temu neznanemu zdravniku iz Tebe posrečilo udeležati tako odlično obliko molitve? Morebiti nam daje ključ Avguštin, ko trdi: »*Tvoje hrepenenje – desiderium – je tvoja molitev – oratio –*; če je hrepenenje neprenehno, je neprenehna tudi molitev.«

Za Avgušтина je to *hrepenenje – desiderium* – enako z zastonjsko ljubeznijo – *caritas* – in zastonjska ljubezen me vodi k temu, da delam dobro, tako da obstaja drug način, kako napraviti molitev neprenehno, v tem, da delamo dobro, v *bene agere*.

»Kdo bi mogel z jezikom ves dan ponavljati hvalnice Bogu? (...) Kdo more ves dan vztrajati v hvaljenju Boga? Predlagam ti sredstvo, s katerim ves dan hvališ Boga, če hočeš. Vse, kar delaš, delaj dobro, in si dajal hvalo Bogu.«

Biti molitev

Zadnja stopnja stalne molitve je po duhovnih avtorjih takrat, ko ne samo neprenehno molimo, ampak smo molitev. Izak iz Niniv s temi besedami opisuje človeka, ki živi takšno življenje:

»Najsi jé ali pije ali spi ali dela kar koli drugega in celo v najglobljem snu se vonj molitve brez napora vzdiguje v njegovem srcu. (...) Vzgibi srca in očiščenega uma so glasovi, polni miline, s katerimi takšni ljudje ne prenehajo na skrivnem prepevati skritemu Bogu.«

Moderni izvedenec za duhovnost je v nekaj besedah povzel celotno izročilo in čut današnjega dne za molitev, ko je dejal:

»Resnična pot molitve je življenje. Nenehna molitev je življenje, ki je v celoti posvečeno službi Bogu ... To je edini način, kako vedno moliti ... Molitev je nenehna takrat, ko je ljubezen nenehna. Ljubezen je nenehna, kadar je ena sama in obsega vse.«

Alberta Durero

normalnem teku dela in odnosov, ostanemo v stanju molitve, to je zedinjenja z Bogom?

Presenetilo me je, ko sem ob branju puščavskih očetov - za katere je samota *conditio sine qua non* (nujni pogoji za stalno molitev - naletel na malo znan, vendar zelo pomenljiv dogodek.

Pravijo, da je imel nekega dne véliki Anton presenetljivo razodetje: »V mestu je nekdo, ki ti je podoben: po poklicu je zdravnik, odvečno daje potrebnim in ves dan prepeva *trisagion* (svet, svet, svet ... Iz 6,3) z

Čutimo s Cerkvijo!

Nameni Apostolata molitve

Če naše življenje postane »eno samo dejanje ljubezni, ki se razprostira v času«, če trenutek za trenutkom odseva življenje Gospoda Jezusa, je mogoče tudi razumeti to preprosto in natančno trditev Chiare Lubich: »Kako je mogoče vedno moliti? Tako, da smo Jezus. Jezus vedno molim.«

V tem kratkem obrazcu se skriva vse bistvo molitve, v kateri Jezus sam - kakor pravi sveti Avguštín - »*oratur pro nobis ut sacerdos noster; oratur in nobis ut caput nostrum; oratur a nobis ut Deus noster* - moli za nas kot naš duhovnik; moli v nas kot naša glava; in mi ga molimo kot našega Boga«

Dalje prihodnjič

Čim bolj kristjan razume, v čem je njegova prava sreča, tem manj ga prizadevajo življenjske nadloge.

Celo če ga preganjajo - da vzamemo skrajni primer - dobro vé, da je zaradi božje navzočnosti v sebi močnejši od njih, ki imajo začasno oblast nad njim. To so pogosto dokazovali mučenci in spoznavalci.

Podobno je ob vseh priložnostih miren in zbran. Žalitev ne jemlje resno, ker ga skratka ne brigajo. Neustrašen je, ker se boji bolj Boga kot ljudi. Trdno in vztrajno veruje, ker ima pred očmi Nevidnega. Ni nepotrpežljiv, ker ni samovoljen; nič ga ne razočara, ker ne goji posvetnih nad; ni v skrbeh, ker ne pozna strahov; ni zaslepljen, ker ni častihlepen; ni podkupljiv, ker nima posvetnih želja...

Pravi kristjan se nikoli ne prenaagli. Spoštljivo zadržan je, saj vé, da je nad njim božje oko, na njem božja roka in v njem božji glas. Vse ravna v zavesti, da je vsevedni Vodnik tudi njegov bodoči Sodnik, ki, medtem ko ga spodbuja, zapisuje njegove odzive v knjigo življenja.

*Po kardinalu
Johnu H. Newmanu*

ZA AVGUST

SPLOŠNI NAMENI: Da bi javno mnenje bolj zaznavalo problem milijonov razseljencev in beguncev in da bi se našle konkretne rešitve za njihov pogosto tragični položaj.

Vzvezi s prizadevanjem za integracijo priseljenjskih družin čutim kot svojo dolžnost, da opozorim na družine beguncev, kajti njihov položaj se je v primerjavi s preteklostjo poslabšal, tudi kar zadeva specifičen problem ponovnega povezovanja v družinska jedra. V begunskih taboriščih obstaja poleg logističnih težav in problemov osebne narave, povezanih s travmami in čustvenimi pretresi zaradi prestalih tragičnih doživetij, tudi

nevarnost, da se ženske in otroci iz preživetvene nuje znajdejo v mehanizmu spolnega izkoriščanja. V teh primerih je potrebna prisotnost pozorne pastoralne skrbi. Poleg tega, da nudi pomoč, ki zna zdraviti rane srca, mora pastoralna skrb nuditi tudi oporo krščanskega občestva, ki je sposobno tudi ponovno vzpostaviti kulturo medsebojnega spoštovanja in spet odkriti vrednoto ljubezni. Ljudi, ki so notranje razrvani, je treba vzpodbujati, da si na novo pridobijo zaupanje vase. Storititi moramo vse, da družinam zagotovimo njihove pravice in dostojanstvo in da jim nudimo bivališča, ki ustrezajo njihovim potrebam. Begunce pa prosimo, naj gojijo odprto in pozitivno naravnost do družbe, ki jih je sprejela ter pokažejo voljo do aktivnega sodelovanja, da bi s sprejemanjem ponujenega skupaj gradili integrirano družbo, ki bi bila »skupna domačija« vsem.

*Benedikt XVI. - Poslanica ob 93.
Svetovnem dnevu izseljencev in
beguncev, 18. okt. 2006*

MISIJSKI NAMENI: Da bi kristjanom, ki jih zaradi Kristusovega imena v mnogih deželah zapostavljajo in preganjajo, priznali človekove pravice, enakost in versko svobodo, tako da bi lahko neovirano živeli in izpovedovali svojo vero.

V zadnjih letih smo priče verske nestrpnosti določenih skupin in odprtega

preganjanja kristjanov v različnih državah sveta. Leta 2007 je bilo ubitih 21 katoliških misijonarjev in misijonark. Naj posebej omenimo napade zagrizenih hinduistov v Indiji, npr. v njihovih državah Orissi in Madhya Pradeshu. Tam so v veljavi zakoni, ki prepovedujejo spreminjanje vere, torej spreobrnitve. Posebno prizadeti so najubožnejši sloji, takoimenovani parijski ali nedotakljivi, saj še niso prav vključeni v indijski sistem kast. Če kdo od takšnih revnih ljudi postane kristjan, mu država odtegne pomoč, ki mu je potrebna za vsakdanje življenje.

Preganjanju so izpostavljeni tudi kristjani na Kitajskem. Če so zvesti papežu, se ne smejo javno udeleževati, saj komunistična oblast prizna le tako imenovano narodno Cerkev. Kitajska je izgnala 5000 misijonarjev in misijonark, večje število duhovnikov, tudi domačih, je v zaporih.

Ponekod v svetu so v težavah kristjani, ki nasprotujejo diktatorskim oblastem, opozarjajo na krivice in branijo nedolžno obtožene. Težko je tudi kristjanom na Bližnjem vzhodu, sredi muslimanske družbene ureditve, v kateri je islam državna vera. Mnogi kristjani se izseljujejo in tako je Bližnji vzhod vse bolj muslimanski.

Molimo za vse trpeče. V svojem telesu doživljajo delež Jezusovega trpljenja.

SLOVENSKI NAMENI: Da bi se ob uživanju lepot in darov, ki nam jih nudi narava, zavedali, da nismo njeni gospodarji, marveč upravljalci in skrbniki.

V počitniških dneh, ko si vzamemo več časa za počitek, se lahko bolj približamo tudi naravi. Čudoviti del narave in kot radi rečemo tudi, krona stvarstva, smo prav mi sami, s svojim telesom, duševnostjo in duhom. Ob tem se spomnimo veselja Boga Stvarnika, ko je ustvarjal svet in vse je bilo dobro. Človeka je blagoslovil in rekel: »Bodita rodovitna in množita se, napolnita zemljo in si jo podvrzita; gospodujta ribam v

morju in pticam na nebu ter vsem živalim, ki se gibljejo po zemlji» (1Mt 1,28).

Bog je človeka postavil za sodelavca v stvarstvu, tako na začetku kot tudi v današnjih časih. To veliko Božje zaupanje in poslanstvo pa ljudje lahko zlorabimo. Obdarjeni smo z razumom in voljo in s čudovitim darom svobode. Ti darovi so namenjeni za sodelovanje s Stvarnikom, da bi z ljubeznijo po Božjem zgledu gospodovali nad določenimi stvarmi v stvarstvu in tako zase in za svoje bližnje dosegli večni cilj. Zopet nas prošnja vabi k globljemu zavedanju sebe, življenja in vsega stvarstva. Kot mnoge stvari so nam to samoumevni darovi, ki tako morajo biti. Počitniški dnevi nas vabijo k poglobitvi, in da se ob tem ustavimo. Prosimo v tej prošnji Gospoda, da nam stalno podarja svojega Svetega Duha, za dar veselja in hvaležnosti. Ob tem bomo ostali ponižni v zavesti, da smo z naravo obdarjeni. Le na ta način se bomo zmogli izogibati potrošniški miselnosti, ki je nasilna do stvarstva in temelji na človekovem egoizmu. S to molitvijo prosimo tudi za druge ljudi, posebej tiste, ki v narodu nosijo politično, družbeno in gospodarsko odgovornost. Zelo pomembno je,

kakšne odločitve postavijo ti ljudje. Po njihovih odločitvah in zakonih se potem ravnaajo velike množice ljudi. Naj Gospod od znotraj prevzame njihove misli, da bi bile odločitve v skladu z Božjo voljo in v smislu sodelovanja s Stvarnikom.

SEPTEMBER

SPLOŠNI NAMENI: Da bi bolj poznali in sprejemali Božjo besedo kot izvir svobode in veselja ter po njej živeli.

V mnogih krajih kristjani septembra slavijo »mesec Svetega pisma«. Kako dobro krščanski verniki poznajo Božjo besedo? Kako spodbujati ljudi, da bi ljubili Sveto pismo in ga zavzeto brali?

Papež Benedikt XVI. v ta namen priporoča lectio divina ali »duhovno branje« svetih knjig. To storimo tako, da izbrani svetopisemski odlomek nekaj časa pazljivo in večkrat preberemo, ga »prežvekujemo«, kot bi rekli cerkveni Očetje, tako da takorekoč iztisnemo iz njega ves sok, ki naj hrani našo meditacijo in kontemplacijo kot voda, ki z namanjem prinaša življenje samo.

Lectio divina zahteva en pogoj, in sicer, da nam razum in srce razsvetljuje Sveti Duh, to je isti Duh, ki je navdihnil svete knjige in da k branju pristopimo v drži spoštljivega poslušanja.

Cilj ali namen takega duhovnega branja Besede je v tem, da Jezusova drža in praksa postaneta naša drža in praksa. Lectio divina nam bo postala bolj razumljiva, če bomo sledili naslednjim štirim korakom, osebno ali v skupini:

1. Branje - Kaj svetopisemski odlomek pravi? Da Besedo razumemo.

2. Meditacija - Kaj nam Gospod po svoji besedi sporoča? Da Besedo postavimo v naš čas.

3. Molitev - Kaj rečemo Gospodu, nagovorjeni po njegovi besedi? Da Besedo molimo.

4. Dejanja - H katerim dejanjem nas Gospod vabi? Da bi Besedo v praksi živeli.

MISIJSKI NAME-NI: Da kristjani v Laosu, Kambodži in Mjanmaru, ki se pogosto srečujejo z velikimi težavami, ne bi izgubili poguma za oznanjevanje evangelija svojim rojakom in da bi zaupali v moč Svetega Duha.

Mesečni namen omenja tri države: Laos, Kambodžo in Mjanmar (to je nekdanja Burma). V teh državah je le malo katoličanov. V Laosu jih je 35.000, to je manj kot en odstotek med šestimi milijoni prebivalcev. V Kambodži jih je še manj - le 21.000, prebivalcev pa je 12 milijonov. Večina katoličanov prihaja iz sosednjega Vietnama. Obe državi - Laos in Kambodža - imata za seboj dolgo komunistično strahovlado, ki je zatrla mrežo cerkvenih ustanov, misijonov, šol in zdravstvenih centrov. V obeh državah pa se spet javljajo duhovni poklici in se že veselijo prvih domačih duhovnikov.

Kršćanstvo v Burmi, zdaj Mjanmar, je bolj razširjeno. Od

štirih milijonov kristjanov je večina protestantov, katoličanov je okrog 600.000. Država ima 42 milijonov prebivalcev, ki so v glavnem budisti. Veliko je še plemen, ki živijo po svojih starodavnih verskih prepričanjih, v misijonskih šolah pa spoznavajo tudi krščanstvo.

V Kambodži deluje salezijanka s. Ljudmila Anžič. Ob svojih obis-

Vincent Van Gogh

kih v domovini z velikim veseljem pripoveduje o svojem delu in se zahvaljuje za našo molitveno podporo.

SLOVENSKI NAMENI: Da bi vzgojne in izobraževalne ustanove pomagale mladim oblikovati človeka vredno osebnost.

V septembru se ponovno odprejo vrata osnovnih in srednjih šol. Množice otrok in mladih z velikim pričakovanjem vstopa v vzgojne in izobraževalne ustanove, v šole, vzgojne domove... Tako mladi kot njihovi starši želijo, da bi v teh ustanovah prejeli kaj pomembnega za svoje življenje. Vsi to želimo in pričakujemo. Kaj pa človek res dobi, je drugo vprašanje. Večkrat vidimo žalost in razočaranje, morda tudi stvari, ki zastrupijo mlado dušo.

Ob tem pomislimo, da vzgojne in izobraževalne ustanove niso neke brezosebne stavbe. Te ustanove so živi in čuteči ljudje. To so možje in

žene, fantje in dekleta, vzgojitelji in učiteljice. Verjetno niso v teh ustanovah le zaradi zasluzka in preživetja, pač pa zaradi odločitve, da bi služili mladim z ljubeznijo in predanostjo. Kolikokrat so ti ljudje z velikimi ideali potlačeni in razočarani zaradi neuspehov tako v osebem kot poklicnem življenju. Zato ob tej prošnji najprej molimo za te odgovorne

ljudi in nosilce vzgojnih in izobraževalnih programov. Naj jim Gospod podari in v njih obnovi prvotno ljubezen in gorečnost v prizadevanju za bližnje! Naj jim da moč, da bi ob nedisciplini in nemiru vzdržali in našli poti do mladih sreč! Naj jih Gospod razsvetljuje, da bodo izbirali in posredovali vrednote, ki so po Božji volji in posredovali mladim resnice o življenju! Ob tej prošnji prosimo Gospoda tudi za ljudi celotnega naroda, da bi imeli v sebi veselje do resnice in življenja. Kako zelo je pomembna

miselnost ljudi, ki izbirajo svoje zastopnike v zakonodajnih in vladnih ustanovah. Zakone in smernice napišejo ljudje po svojem prepričanju. Če so tu prisotni ljudje z evangeljsko miselnostjo, bodo zakone in smernice določili v tem kontekstu; če pa so nasprotnega prepričanja, pa v drugo smer. Torej smo spet pri sebi in svojih najbližjih. Prosimo Gospoda za prave in zdrave odločitve v politiki in družbi, ter da bi moč Božje besede in evangelija prekrasila našo kulturo.

Franc Šuštar

Nikar ne jadikuj, kako globoko je padel svet; poskušaj ga dvigniti tako, da dvigaš samega sebe.

Thomas S. Eliot

Želim, da bi bila bolj pokorna

4.1.1935.

Prvi kapitelj matere Borgie

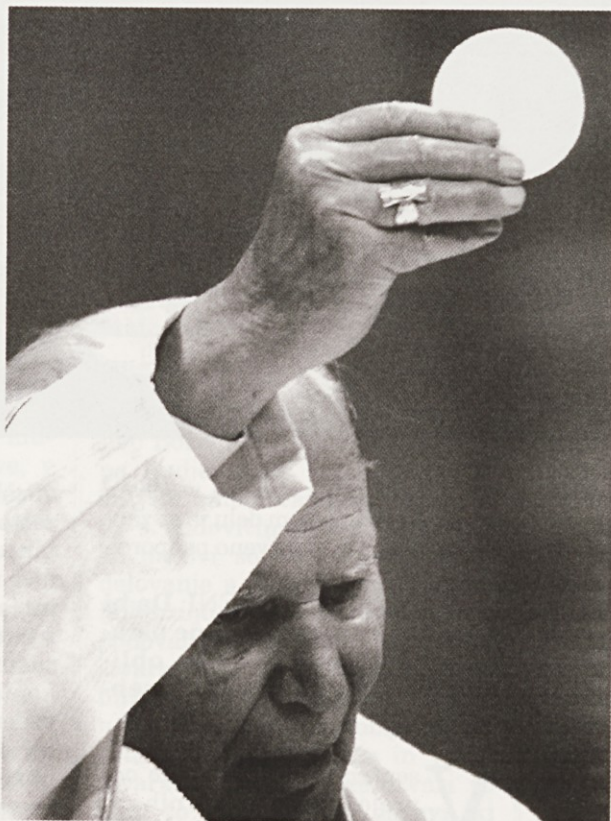
Na tem kapitlju je mati podčrtala življenje iz vere in zvestobo v majhnih stvarih. Na polovici kapitlja sem zaslišala naslednje besede: **Želim, da bi bilo v sedanjem času v vas več vere. Zelo me veseli zvestoba moje neveste v najmanjših stvareh!** Pogledala sem na križ in opazila, da je Jezus imel obrnjeno glavo k jedilnici in njegove ustnice so se premikale.

Ko sem to povedala materi prednici, mi je odgovorila: »Vidite, sestra, kako Jezus zelo želi, da bi naše življenje izviralo iz vere.« Ko je mati odšla v kapelo in sem jaz ostala, da bi pospravila sobo, sem zaslišala te besede: **Povej to vsem sestrkam: Želim, da bi sedaj v odnosu do predstojnic živele v duhu vere.** Prosila sem spovednika, da me oprostí te obveznosti.

Ko sem se pogovarjala z nekom, ki naj bi naslikal podobo, a je zaradi posebnih razlogov ni naslikal, sem med pogovorom z njim v svoji duši zaslišala glas: **Želim, da bi bila bolj pokorna.** Spoznala sem, da tudi največji napor, če niso zaznamovani s pokorščino, niso Bogu ljubi - govorim o redovniški osebi. Bog, kako lahko je v redu prepoznati tvojo voljo. Redovnice imamo od jutra do večera jasno izraženo božjo voljo, v trenutkih negotovosti pa imamo predstojnice, po katerih govori Bog.

1934-1935. Novoletni sveti večer. Dobila sem dovoljenje, da lahko

ostanem budna in molim v kapeli. Ena od sester me je prosila, da bi ji podarila eno uro češčenja. Obljubila sem in zanjo eno uro molila. Med

molitvijo mi je Bog dal spoznati, kako mu je ljuba ta oseba.

Drugo uro češčenja sem darovala za spreobrnjenje grešnikov. Posebej sem Bogu zadoščevala za žalitve v sedanjem trenutku; Boga tako zelo žalijo.

Tretjo uro sem darovala po namenu svojega duhovnega voditelja. Iskreno sem prosila zanj za razsvetljenje v neki posebni zadevi.

Nazadnje je ura odbila dvanajst, zadnja ura leta. Končala sem jo v imenu svete Trojice in tudi prvo uro

novega leta sem začela v imenu svete Trojice. Prosila sem vsako božjo osebo za blagoslov in se z velikim zaupanjem zazrla v novo leto, ki gotovo ne bo skoparilo s trpljenjem.

Sveta hostija, v kateri je oporoka božjega usmiljenja za nas, posebej za uboge grešnike.

Sveta hostija, v kateri sta telo in kri Gospoda Jezusa kot dokaz neskončnega usmiljenja do nas, posebej do ubogih grešnikov.

Sveta hostija, v kateri je zajeto večno življenje in neskončno usmiljenje, ki se obilno daje nam, posebej ubogim grešnikom.

Sveta hostija, v kateri je navzoče usmiljenje Očeta, Sina in Svetega Duha do nas, posebej do ubogih grešnikov.

Sveta hostija, v kateri je neskončna cena usmiljenja, ki poravnava vse naše dolgove, posebej ubogih grešnikov.

Sveta hostija, v kateri je vrelec žive vode, ki priteka iz neskončnega usmiljenja za nas, posebej za uboge grešnike.

Sveta hostija, v kateri je vsebovan ogenj najčistejše ljubezni, ki žari v naročju večnega Očeta kakor v neskončni globini usmiljenja za nas, posebej za uboge grešnike.

Sveta hostija, ki vsebuje zdravilo zoper vse naše slabosti; to zdravilo teče iz neskončnega usmiljenja kakor iz studenca za nas in za uboge grešnike.

Sveta hostija, v kateri je vsebovana zveza med Bogom in nami, in to po neskončnem usmiljenju za nas, posebej za uboge grešnike.

Sveta hostija, v kateri so vsebovana vsa čustva predobrega Srca Jezusovega do nas, posebej do ubogih grešnikov.

Sveta hostija, naše edino upanje v vsakem trpljenju in v nasprotovanjih življenja.

Sveta hostija, naše edino upanje v temini in v notranjih ter zunanjih

viharjih.

Sveta hostija, naše edino upanje v življenju in ob smrtni uri.

Sveta hostija, naše edino upanje v neuspehih in valovih obupa.

Sveta hostija, naše edino upanje v prevari in izdajstvu.

Sveta hostija, naše edino upanje v temini in brezbožnosti, ki preplavlja svet.

Sveta hostija, naše edino upanje v hrepenju in žalosti, v kateri nas nihče ne razume.

Sveta hostija, naše edino upanje v težavi in sivini vsakdanjega življenja.

Sveta hostija, naše edino upanje ob propadu naših pričakovanj in prizadevanj.

Sveta hostija, naše edino upanje sredi sovražnikovih napadov in prizadevanj pekla.

Sveta hostija, vate zaupam, ko nadloga presega moje moči, ko vidim, da so moja prizadevanja brezuspešna.

Sveta hostija, vate zaupam, ko viharji premetavajo moje srce in se moj prestrašeni duh nagiblje k malodušju.

Sveta hostija, vate zaupam, ko mi srce drgeta in mi smrtni pot rosi čelo.

Sveta hostija, vate zaupam, ko se vse zaroti proti meni in črni obup prodira v mojo dušo.

Sveta hostija, vate zaupam, ko bodo ugasnile moje oči za vse zemeljsko in bo moj duh prvič uzrl neznan svetove.

Sveta hostija, vate zaupam, ko bodo moje naloge presegle moje moči in bo neuspeh moj stalni delež.

Sveta hostija, vate zaupam, ko se mi izpolnjevanje kreposti zdi težko in ko se narava temu upira.

Sveta hostija, vate zaupam, ko se bodo sovražni udarci naperjali zoper mene.

Sveta hostija, vate zaupam, ko bodo ljudje obsojali moj trud in napor.

Sveta hostija, vate zaupam, ko bom nad seboj zaslišal tvojo sodbo, tedaj bom zaupala v morje tvojega usmiljenja.

Presveta Trojica, zaupam v tvoje neskončno usmiljenje. Bog je moj

Vprašujete ODGOVARJAMO

LOJZE KUKOVICA

1 - Nam lahko kaj poveste o Božjem usmiljenju?

Bog ne samo da ima usmiljenje, torej neko nad vse veliko sposobnost za usmiljenje do vseh, ki so tega potrebni, ampak Bog »je« Usmiljenje. Božje usmiljenje je Bog sam. Za Hebrejce je bilo verjetno težko sprejeti takšno izražanje. Sicer so poznali iz svoje zgodovine in iz besed svojih prerokov, pa tudi iz pesmi svojih pesnikov božje usmiljenje, usmiljenje Boga do ljudstva »trdega duha«, so vendarle dihali v svoji veri, v svojem bogoslužju, v svoji teologiji in tudi v sami svoji zgodovini tudi neko drugo prisotnost božjo: Bog je vseomogočen, stvarnik, trikrat sveti, Bog vojska, živi Bog, strašni Bog, ljubosumni Bog, in strah vzbujajoči Bog. Bog je, tako bremo v Svetem pismu, Bog ni človek, ki bi se lagal, pa tudi ne sin človekov, da bi se kesal.

Šele Jezus Kristus nam je dejansko odkril drug obraz Boga: povedal nam je, da ni samo moč in pravičnost ter ljubosumje način božje ljubezni, temveč, da je najbolj odličen način te ljubezni njegovo usmiljenje. Že s samim dejstvom, da se je hotel roditi med ljudmi, se lahko reče, »da se je razodela dobrota Boga našega Odrešenika in njegova ljubezen do človeka« (Tit 3,4). In Cerkev neprestano

poje isto v svoji liturgiji: »O, Bog, ki hočeš razodevati svojo vseomogočnost predvsem z odpuščanjem in z uporabo svojega usmiljenja...« »O Bog, katerega dela usmiljenja so brezštevila...« Tako je razumljivo, da je največji greh, ki se more storiti, prav obup nad božjim usmiljenjem. To je bil greh dveh največjih grešnikov, ki ju navaja Sveto pismo, namreč Kajn in Juda Iškarijot.

Obup grešnika (Kajn)

Tako Kajn opravičuje svoj obup z besedami »moj greh je prevelik, da bi zaslužil odpuščanje«. Gre torej za bogokletje in za napuh: misliti, da je lastna zloba kdaj lahko večja kot božje usmiljenje.

» I m e t i
s e b e

močnejšega v delanju slabega kot Boga v izvrševanju dobrega. Ne! Nobenega greha ni, nobene verige grehov ni, ki bi jih Božje usmiljenje

Oče in kot njegov otrok imam vso pravico do njegovega božjega Srca. Čim večja je tema, tem popolnejše mora biti naše zaupanje.

Ne razumem, kako je mogoče

ne zaupati njemu, ki zmore vse. Z njim vse, brez njega - ničesar. On, Gospod, ne dovoli in ne dopusti, da bi bili osramočeni tisti, ki so vanj stavili vse svoje upanje.

Dalje prihodnjič

ne bilo zmožno odpustiti; nobenega grešnika ni, ki ga božja moč ne bi mogla opravičiti in posvetiti: tudi če bi bili naši grehi rdeči, kakor škrlat, pravi Gospod, bodo postali beli kakor sneg. Zares, Bog je tisti, ki rad odpušča (Dante); on je tisti, ki vedno odpušča (Goethe).

Zaupanje grešnika (Peter)

Če nam Sveto pismo predstavi zgled Kajna, nam pa prestavi tudi zgled Petra. Tudi Peter je težko grešil in grešil ne le enkrat, ampak celo večkrat. On, ki je nekaj dni prej priznal Jezusa Kristusa za Sina živega Boga (Mt 16,16), sedaj prisega in ponovno prisega, da tega človeka sploh ne pozna (Mt 26,74). Strah povzroči, da na mah vse pozabi: prijateljstvo, intimnost Kristusovo, zadnjo večerjo, Jezusovo obljubo, oblast vezati in razvezovati, ključne nebeškega kraljestva... Toda, ko se je Kristus obrnil do Petra, je Peter bral v tistem pogledu ne le težo svojega greha, ampak tudi globino Božjega usmiljenja. Šel je ven in se bridko zjokal. Tudi Judež je težko grešil, ko je izdal svojega Učenika, a ko ga je Kristus pogledal in ga nagovoril z besedo »prijatelj«, je Judež v tistih očeh bral le strahotno velikost svojega greha, ni pa znal v istem pogledu brati Jezusovega

usmiljenja in njegovega odpuščanja.

2 - Kaj je usoda? Je res, da imamo vsi ljudje že vnaprej določeno svojo življenjsko usodo in da torej Bog že vnaprej ve vse, kar se bo z nami zgodilo? Potemtakem ne bi mogli spremeniti svoje usode in tudi ne vplivati nanjo?

Verovati v 'usodo' obstaja v trditvi, da je človeška usoda že vnaprej natančno določena in sicer od večnosti. V starih časih se je trdilo, da obstaja neka usoda, ki da vpliva na ljudi in na bogove, katero so imenovali *Moir*. Dandanes se uporablja beseda 'usoda' v dveh različnih pomenih: nekateri se nanašajo nanjo v nekem širokem pomenu, kot nekakšno skrivnostnost človeških dogajanj: beseda, s katero se hoče povedati, da nam je kaj popolnoma neznan. Mnogi drugi pa isto besedo uporabljajo v pomenu, v katerem so jo uporabljale nekdanje bajke, s čimer so hoteli tajiti človeško svobodo in božjo Previdnost.

Beseda 'usoda' igra tudi veliko vlogo v ljudskih praznovrstvih in vražah, v astrologiji, pa tudi v vsakdanjem življenju.

Kršćanstvo uči, da je trditev o neki usodi, po kateri bi bilo vnaprej določeno vsako naše bodoče dejanje, v resnici zanikanje človeške svobode. Uči tudi, da ni nobenega nasprotja med resnico, da Bog od vse večnosti ve za vsa dejanja ljudi, a istočasno, da je človek pri teh dejanjih svoboden in zatorej zanja tudi odgovoren. Tako pismo Hebrejcem pravi: »Vse je golo in poznano tistemu,

kateremu bomo morali dati odgovor za svoja dejanja« (Hebr 4,13), in ko I. Vatikanski koncil navaja prejšnje mesto sv. Pavla, dodaja: »tudi svobodna bodoča dejanja vseh ljudi«.

Sveto pismo tudi na drugih mestih jasno izpričuje isto resnico: »Ti od daleč veš za vse moje misli ... poznaš vse moje poti« (Sal 138,3). »Večni Bog, poznavalec vsega skritega, ki vidiš vse stvari še predno se dogodijo« (Dan 13,42). In še: »Jezus je od začetka vedel, kateri niso vanj verovali in kdo je bil isti, ki ga bo izdal« (Jn 6,65). S tem da je vedel, pa ni rečeno, da je vplival na svobodo teh, ki so vanj verovali ali pa niso verovali.

Istočasno pa vemo, da Bog, ki z nezmotno gotovostjo pozna vsa bodoča svobodna dejanja, prav nič ne prizadene resnice o človekovi svobodi. Že sveti očetje so zatrjevali, da božje (predhodno) poznanje človekovih dejanj prav nič ne omejuje svobode teh dejanj, enako kot tudi človekovi spomini niso odgovorni za njegova pretekla dejanja. Bog s svojo vsevednostjo od večnosti ne vpliva na dejanja, ki se bodo zgodila šele v bodočnosti. So ali bodo takšna, kakršna jih je ali pa jih bo človek v svoji svobodi storil in bo zato zanja tudi tako odgovoren.

Marko Rupnik

ODMEVI NA

»CARITAS IN VERITATE«

Moralne, ne politične smernice papeškega dokumenta

CARL ANDERSON

Rhovni predstojnik Kolumbovih viteзов v ZDA

Veliko prej kot etikiranje ljudi na 'leve' in 'desne' je bil evangelij, in veliko kasneje kot bosta te politični etiketi padli v pozabo, bo ostal evangelij.

S tega vidika je važno, da sprejmemo okrožnico papeža Benedikta XVI. »*Caritas in veritate*« kot dokument, ki naj usmerja naš pogled v prihodnost. Papeževo zamisel o gospodarstvu moremo razumeti kot opomin, da mora vsak od nas odgovoriti na Kristusovo vprašanje: »Kaj meniš, kdo sem?«

Če odgovorimo 'Mesija', kot Peter, potem mora to voditi krmilo našega življenja.

Najvažnejša resnica naše resničnosti mora biti o medsebojnih odnosih. V tem smislu bi zakon in preroke lahko povzeli v dve Kristusovi zapovedi: da ljubimo Boga z vsem srcem in bližnje kakor sami sebe.

Šele potem lahko govorimo o »*Caritas in veritate*«.

Od trenutka, ko sprejmemo Kristusa in te dve zapovedi, se ni več mogoče spraševati po Kajnovi: »Sem mar jaz varuh mojega brata?« Namesto tega moramo razumeti, da naše svobode preprosto ne smemo uporabljati za to, da si kopičimo kar največ bogastva. Nasprotno, vsa naša svobodna dejanja morajo odsevati to resničnost in misel na njih učinke mora biti prisotna v vseh naših dejanjih.

Ni nam treba iti dalj kot do prvih dveh besed očenaša, ki ju Benedikt XVI. omenja na koncu tega dokumenta, da se zavemo, da smo ena sama človeška družina. Zato je potrebno, da se zavedamo nekaterih važnih dejstev.

Najprej se ne smemo spraševati, kako odgovarja ta okrožnica našemu pogledu na svet, temveč, kako moramo mi, kot odgovor na ta dokument, spremeniti svoj pogled na svet. Komentatorji bi se morali ogibati skušnjavi, da bi poskušali ana-

lizirati okrožnico z lastnega ali pa s političnega vidika.

Papeževe trditve so jasne, moralni temelj mora presegati politiko, toda, kot je v dokumentu pojasnjeno, tehnične rešitve pripadajo političnim dejavnikom.

Drugič, svetu lahko služi le tržno gospodarstvo, ki se zaveda moralne odgovornosti, kot je to razvidno tudi iz dogajanj v svetovnem gospodarstvu lanskega leta.

Leta 1985 je papež Benedikt XVI. v nekem dokumentu grajal marksizem, ker izključuje Boga pa tudi ustrezno človeško delovanje, pač zato, ker preveč določa, opredeljuje in omejuje. Opozoril je tudi, da grozi tržni ekonomiji ista nevarnost kolapsa, v primeru, da bi pri svojih odločitvah tudi ona izključevala etične prvine.

Nedavni dogodki so potrdili papeževe zaključke in zato sta ta okrožnica in njen poziv k moralnemu zadržanju sistema neizpodbitna.

Tretjič, medtem ko se svetovna debata osredotoča na tehnične rešitve ekonomske krize, nas papež Benedikt XVI. nagovarja, naj ocenimo osnovo našega gospodarskega sistema. Opozarja nas, naj gradimo na skali нравnih vrednot in ne na pesku determinizma.

Četrtič, papež nas je opozoril, da mora ekonomska resničnost spoštovati življenje vseh oseb, vključno najmanjših in najbednejših. Enako važno in primerno je tudi njegovo navodilo o nepogrešljivi vlogi, katero mora vera zavzemati v javnosti.

Petič, ta okrožnica je katoliški dokument v ožjem smislu, je pa katoliški tudi v širšem smislu, ker je namenjen vsemu svetu. Če bi ga ocenjevali samo z vidika narodnih koristi, bi bilo tako zgrešeno, kot gledati nanj s političnega vidika. V zvezi s papeževim spodbujanjem za pravično 'porazdelitev', na primer, ne moremo imenovati nobene države, ki ne

bi na en ali drug način razdeljevala dobrin svojih državljanov. Papež pa se vpraša, ali se to izvaja pravično, ne glede na kako določeno državo.

Tisti, ki živimo v deželah z urejenim gospodarstvom, z mnogo višjim življenjskim standardom kot se ga mnogi na svetu morejo predstavljati, se moramo ustaviti in razmisliti o tem. Razume se, da smo dolžni pomagati našim sosedom. Moremo in moramo pa storiti še več.

Vendar pri tem nismo edini. Ali je pravično, da 'predsednik' neke države iz revnega dela sveta vlaga bilijone dolarjev v račun kakšne švicarske banke, medtem ko njegovo ljudstvo živi z enim dolarjem na dan? Ali je pravično, da ponekod prebivalstvo umira od lakote, medtem ko oligarhija množi svoje bogastvo? V resnici pa imamo vsi pravico do prehrane in osnovnih potrebščin.

Kristjan mora biti oseba za druge. Še več, ne samo kristjani, temveč ves svet je poklican, da živi na tak način. Predolgo in preveč ljudi je ravnalo, kakor da so dolžni skrbeti samo zase.

Vsi lahko vidimo posledice takšnega ravnanja in vemo, da je jalovo, tako z moralnega kot gospodarskega vidika. Zdalj ljudje iščejo kak npravni kompas, s pomočjo katerega naj se usmerjajo v prihodnje, in vedo, da jim papež Benedikt XVI. ponuja enega. Toda, čeprav more kompas kazati pot, je odvisno od nas, ali se odločimo, da mu sledimo.

Prevedel Stane Snoj

*Fjodor Mihajlovič Dostojevski (1821-1881), največji ruski pisatelj, je zapisal:
»Moja veroizpoved je zelo preprosta: verovati, da ni na svetu nič lepšega, nič globljega, nič razumnejšega, nič pogumnejšega, nič popolnejšega, kot je Kristus...«*

Slovenska skupnost v Buenos Airesu se bo meseca novembra slovesno spomnila 50-letnice smrti ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana. Da bi škofa Rožmana spoznale tudi mlajše generacije, je naša revija letos s članki poživiljala spomin nanj. Velika osebnost škofa Rožmana to zasluži. V tem smislu ponatiskujemo tudi ta članek.

»Bogat in lep je v svoji preprostosti«

Dr. JAKOB KOLARIČ

Ko je škof Rožman umrl, je clevelandski pomožni škof Krol bil v Baltimore-u na škofovski konferenci. Nadškof Hoban je izjavil, naj bo pogreb tako, kakor želijo Slovenci. Duhovniki pri Sv. Lovrencu so odločili, da bo škofovo truplo ves čas do pogreba (v soboto, 21. novembra – umrl je 16. novembra) ležalo v šentlovrrenški cerkvi. Pogrebna maša bo v stolnici sv. Janeza.

Truplo škofa Rožmana so iz bolnice odpeljali najprej v pogrebni zavod. Tam so ga balzamirali in pripravili za pogreb, akademski kipar France Gorše pa je snel škofovo posmrtno masko. V sredo, 18. novembra, so škofa prepeljali

v cerkev sv. Lovrenca, kjer so ga položili na mrtvaški oder. V cerkvi sv. Lovrenca, v kateri je škof navadno vsak dan maševal, kadar je bil doma, je njegovo truplo ležalo do pogrebnih svečanosti v clevelandski stolnici.

Pri oblačenju in prevozu trupla iz pogrebnega zavoda k Sv. Lovrencu je kaplanu Juliju Slapšaku pomagal lazarist Janez Kopač, ki nam ta dogodek takole opisuje:

» ... Sedim v avtomobilu ob prečastitem gospodu Juliju Slapšaku. V naročju držim škofovsko liturgična oblačila. Oba molčiva. Ravnatelj pogrebnega zavoda vozi počasi in nekam slovesno.

Avtomobil se ustavi pred pogrebnim zavodom. Vstopimo. Mene je obvladala le ena misel: kakšno bo moje srečanje ob truplu mrtvega škofa Rožmana. Zadnja leta sem se tolikokrat srečal z njim. Vedno mi je že od daleč mahal v pozdrav, ves nasmejan in dobre volje. Stisk roke, ki je vedno razodevala očetovsko dobroto, in poljub njegovega škofovskega prstana, kadar ga ni že prej snel in skril v žep. Tako je bilo vsako srečanje. Še sem mislil na ta srečanja, ko mi ravnatelj pogrebnega zavoda odpre sobo, v kateri je ležalo truplo umrlega škofa Rožmana. Oči so mi obstale na njegovem lepem, spokojnem obrazu. Dolgo so ga gledale, srce mi je molilo brez besed. Začel sem opazovati pokojnikovo truplo. Bilo je oblečeno v črne hlače, belo srajco in duhovniški kolar okrog vratu. Roke so bile nalahno sklenjene na prsih. Segel sem pokojniku v roko. Včasih tako topla in mehka je bila sedaj trda in mrzla. Tudi gospod Slapšak je bil pretresen. Dal mi je v roko obredni molitvenik, da bi namesto pokojnega škofa jaz v škofovem imenu molil predpisane molitve, ko bodo škofa oblekli v škofovsko oblačila. Pri vsaki molitvi sem pomislil, kako zvesto se je pokojni škof v vsem svojem škofovskem življenju držal tega, kar izražajo molitve, ko se škof oblači v škofovsko liturgična oblačila. Oblekli smo ga najprej v rdeč talar, ki ga je nekaj nosil škof Trobec, nato v rdeče nogavice. Potem smo mu naredili ves škofovski ornat. Večkrat ga je bilo treba privzdigniti. Prvič v življenju sem pomagal privzdigovati in oblačiti mrliča. Pa sem bil Bogu neizmerno hvaležen za ta posel. Nekam tesno mi je bilo pri srcu, ko sem privzdigoval njegovo mrzlo in trdo truplo. Spomnil sem se, kako smo mu včasih asistirali v ljubljanski stolnici in kako je moral včasih potrpežljivo skrivati svojo nejevoljo, ko smo ga prenerodno oblačili ali zmešali zapovrstni red. Pri tem zadnjem oblačenju smo bili tudi nerodni; ko smo ga privzdigovali, mu je ponovno zdrknila glava s podstavka in nehote pokimala, kakor

NOVOMAŠNIKU V ALBUM

da bi nam hotel pokojni škof reči, da nam je hvaležen za to dejanje in da mu je lahko potrpeti, ko ga še mrtvega privzdiguje in mu nerodno natikamo na mrtvo truplo škofovska oblačila. Ko smo ga oblekli v škofovska oblačila, mu je g. Slapšak položil še mitro na glavo, v roke mu je dal tisti preprosti rožni venec, na katerega je vedno molil in ga je imel v rokah tudi v svojem smrtnem boju. Na prsi mu je položil tisti mali križ, katerega je nosil s seboj na misijone in z njim dajal vernikom papeški blagoslov s popolnim odpustkom. Truplo pokojnega škofa je zadobilo dostojanstven izraz. Spoštljivo smo ga položili v krsto in ravnatelj pogrebnega zavoda, g. Ferfolja je škofovo truplo prepeljal v cerkev sv. Lovrenca.

Na vsaki strani krste po trije svečniki s prižganimi svečami; spredaj pred krsto mizica, na njej kelih, mašna knjiga in vijolična štola. Ob truplu pokojnega škofa pa škofovska pastirska palica. Vsa ta znamenja so nemo pričala o polnosti duhovništva in o njegovi duhovniški in škofovski oblasti. Za preprosto slovensko ljudstvo je bilo to premalo. Ni moglo razumeti, da ni nič cvetja in vencev ob njegovi krsti. Niso doumeli, da mora biti katoliški škof tak na mrtvaškem odru, kot je bil v življenju. Vsemu se je odpovedal, tudi rožam; to se pravi: tudi sicer dovoljenim užitek in zabavam in se je ves posvetil svojemu duhovniškemu in škofovskemu poslanstvu. Zato ob krsti le kelih, mašna knjiga, vijolična štola in pastirska palica, v rokah pa rožni venec in križ. Karkoli bi bilo še dodano h krsti pokojnega škofa Rožmana, bi njegovo veličino raje zmanjšalo kakor zvečalo.

Ura v stolpu cerkve sv. Lovrenca je bila tri, ko so se zbrali pri krsti pokojnega škofa vsi slovenski duhovniki, ki žive v Clevelandu. Odsotni so bili le tisti, katere je nujno zadrževala služba. Odpeli smo pred truplom žalne večernice in izmolili žalostni del rožnega venca. Vprašal sem sobrata: 'Kakšen se ti zdi škof Rožman na mrtvaškem odru?' - 'Bogat in lep je v svoji preprostosti.' - Lepše se

S piscem *Creda* se kot bralec navadno strinjam v vsem, a ne vedno! Če se razhajava, je to takrat, kadar piše o Kocbeku ali pa o škofu Rožmanu. Tudi ob branju *Creda* v Družini št.26, kjer pisec pod gornjim naslovom opogumlja novomašnike, se nisem mogel ubraniti nekaterih pomislekov.

V sicer zelo lepo pisanem članku beremo tudi naslednji nasvet: »Ne imej kompleksov zaradi medvojne dobe. Katoliška Cerkev je odklanjala infernalni (beseda starega Kocbeka) pojav, ki se je izkazal barbarstvo in se za to izkazuje tudi danes, do zadnjih atomskih eksplozij dinastičnega komunizma v severni Koreji. Kar zadeva slovensko državljansko vojno, naj ti bo ključ za tragedijo peklenska beseda Edvarda Kardelja: »Če bele garde ne bo ustvaril nasprotnik, jo moramo ustvariti mi.«

In proti koncu: »... Ne pozabi, da si duhovnik izkrvinelega Naroda. Drži naprej slavno narodnotvorno in kulturno tradicijo slovenskega duhovnika, tradicijo Trubarja, Slomška, Finžgarja, Šolarja, Vovka.«

Zdi se mi vredno poudariti, da Katoliška Cerkev ni samo odklanjala komunizma kot 'infernalnega pojava', ampak ga je tudi obsodila kot največjo nevarnost tiste dobe (1937). Papeži so komunizem večkrat obsodili, Pij XI. pa v okrožnici *Divini Redemptoris* še posebno ostro tudi vsako sodelovanje z njim. Na žalost Kocbek Cerkvi ni verjel in je spoznal infernalnost komunizma malo prepozno. Kdaj je prišel do tega, je težko vedeti. Leta 1976 je svoje

ni mogel izraziti. Bogato in lepo je bilo škofovo življenje v njegovi preprostosti, ko je živel med nami, in tak je bil tudi na mrtvaškem odru in na svoji zadnji poti v grob.«

Iz knjige *Škof Rožman*

zgoraj omenjeno spoznanje takole zapisal v dnevnik: »*Kupa grenkobe se je zvrhala. Najbridkejše ure v mojem življenju. Prvič v življenju mi je iz globine žal, da sem se rodil kot Slovenec in prvič po tridesetih letih mi je postalo iz vseh vlaken mojega človeka žal, da sem se odločil za partizanstvo. Komunizem je resnično satansko maščevalna in infernalna sila.*« Za ta Kocbekov zapis so vedeli njegovi najožji prijatelji, med tem ko je bila njegova apologija zločina med revolucijo javno razglašana.

Na Rebulovem mestu tudi ne bi stavil novomašniku za vzor Trubarja, kljub njegovi zaslužnosti za slovenski narod. Ekumenizem ne zahteva tega. Namesto Finžgarja in Šolarja pa bi zaradi velikih zaslug za narod in katoliško vero prej imenoval škofa Jegliča in Rožmana. Škof Rožman je po prvih umorih, ko je narod začel krvaveti, s prižnice takole učil Slovence (advent 1941):

»Danes čujem govoriti tudi sicer resne ljudi, da umor ni več zločin, ampak junaško dejanje, ko so danes nekatere naravne vrednote politične narave višje kot verske, nadnaravne.

Proti temu mnenju stoji božje razodetje: *Umor je in ostane vnebovpiojoč greh, ki božjo pravično kazen izziva, pa naj gre za letnih 20.000 umorov nerojenih človeških bitij med slovenskim narodom, ali za uboj sočloveka brez obtožbe in brez obsodbe – umor na lastno pest, iz političnih, socialnih ali nacionalnih razlogov ali iz osebne maščevalnosti.*

Nespremenljivo veljavna resnica je: *Edini Bog je gospodar nad človeškim življenjem – od vsakega pa, ki nima od Boga poverjene oblasti nad življenjem bližnjega, se bo nedolžno prelita kri terjala ob svojem času neusmiljeno.* »Glas krvi tvojega brata pije k meni z zemlje,« je dal zapisati Gospod na prve strani Svetega pisma.

Rop tuje lastnine in njeno uničevanje je in ostane greh zoper sedmo božjo zapoved, pa naj to vrši kdor koli in kakor koli, pod kakršno koli pretvezo, s katero skuša opravičiti svojo nasilnost.

Bog je z neizbrisljivimi črkami zapisal: Ne ubijaj! Ne kradi! Za vse čase in za vse ljudi. Nikdar ni in nikdar ne bo preklical in razveljavil teh svojih zapovedi za nikogar in za noben čas. Le On sam, Gospodar nebes in zemlje, je tudi Gospodar človeškega življenja in človeškega imetja. On sme razpolagati z njim, noben človek

samovoljno tega storiti ne more brez greha.«

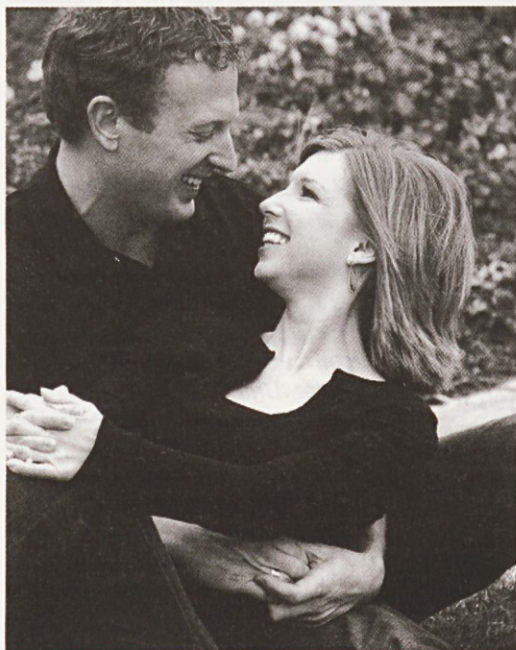
Ob 150-letnici smrti arškega župnika Janeza Vianeja je Benedikt XVI. proglasil za vso Cerkev leto duhovnikov. Za vzornika in zavetnika dušnih pastirjev Cerkev ni izbrala ne učenjaka ne umetnika ali pisatelja, pač pa »nezmožnega« svetnika. Pred trikrat svetim Bogom šteje edino svetost, izpričana v dejanski zvestobi in ljubezni do Kristusa in do bližnjega.

Stane Snoj, Buenos Aires

Poročila se bova!

Sva za pot v dvoje dobro pripravljena?

URŠA ČERNIVEC

zakonsko zvezo. V trimesečno pripravo na zakon so povabljeni vsi tisti pari, ki premišlujejo o skupni poti in želijo skleniti zakrament sv. zakona.

O čem se je treba pogovoriti pred poroko?

Številne raziskave so pokazale, da je za trajnost zakonske zveze ključna skupna osnova zakoncev in njuno skupno prepričanje. Vsako srečanje ima za izhodišče eno od naslednjih tem: *Izpolnjenost v zakonu, Poročen ali svoboden? Prepoznati govorico ljubezni svojega partnerja, Reševanje*

konfliktov in odpuščanje, Pogoji za dobro telesno komunikacijo, Kaj je zakrament zakona in kako v njem polno živeti, Bog v najinem življenju, Odkriti moč skupne molitve, Odprtost in rodovitnost v paru, Najin življenjski projekt. Teme pokrivajo vsa področja: od

osebne poklicanosti v zakon do zakramenta sv. zakona in mesta, ki ga bomo dali Bogu v našem življenju. Poudarjajo, da je zakon svobodna odločitev za darovanje drugemu. Srečanja se začnejo s slavnilo molitvijo, ki z držo hvaležnosti pripomore k osredotočenosti na Boga. Sledi tema, ki jo predstavi vsakič drug par, ki teorijo obogati z lastno izkušnjo. Po predavanju sledi pogovor o tej temi v skupinah, ločeno za moške in ženske. Predavatelji pripravijo tudi vprašanja, tako da par tudi doma razmišlja in izmenjuje mnenja o predstavljeni temi.

Poslanstva para

Predavatelji so povezani s Skupnostjo Emanuel, ki jim pomaga živeti katoliški zakon s pomočjo tedenskih srečanj po domovih, kjer slavijo Boga, molijo drug za drugega, si povedo, kako udeležajo besede iz Svetega pisma in se spodbujajo k misijonskemu poslanstvu. Vsak par s poroko dobi poslanstvo, ki je v najbolj običajni obliki povezano z rojevanjem in vzgojo otrok, poslanstvo para pa je tudi širše, saj vsak par s svojim odnosom pričuje o tem, da je živet zvestobo v najrazličnejših obdobjih zakona mogoče takrat, ko se opreta na Boga. Marta in Simon menita, da imamo kot zakonski pari v vsakdanjem življenju veliko priložnosti za misijon - še zlasti med družinami, ki v današnjem času razpadajo na vsakem koraku. Misijon zakoncev je lahko v tem, da se trudita biti za zgled z dobro medsebojno komunikacijo, misijon je tudi pogovor s sodelavcem, prijateljico o temeljnih vprašanjih skupnega življenja ali molitev za par, ki je v stiski. Izkušnje predavateljev pričajo o tem, da ljudi nagovori, če se kot zakonci trudimo živeti v resnici, ki včasih tudi boli, a nas ohranja v svobodi, zvestobi in upanju.

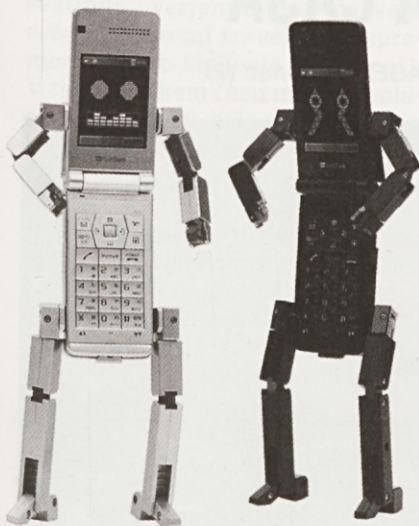
Iz revije *Naša družina*

*Svet je poln majhnih sreč.
Umetnost je v tem, da
imamo oči zanje.*

Li-Tai-Po

CIGARETE 21. STOLETJA

LENART J. KUČIČ

V pisarni nekdanjega vplivnega tobačnega lobista Nicka Naylorja sedijo trije starejši gospodje, oblečeni v črne poslovne obleke. »Kaj bi mi odgovorili na vprašanje, ali mobilni telefoni res škodujejo zdravju vaših uporabnikov?« jih vpraša Nick. Črna trojica se v zadregi spogleda. »Ni čisto nemogoče,« prizna prvi. »Bilo je nekaj domnevnih primerov, ampak jih nikomur ni uspelo dokazati,« doda drugi. Nato se med njimi razvname vsesplošno skakanje v besede. Nick jih smehljuje prekine in pouči: »Odgovoriti morate le, da skrbno spremljate to področje, ampak v tem trenutku ni nikakršnih neposrednih dokazov, ki bi povezovali uporabo mobilnih telefonov z nastankom možganskih tumorjev. Predlagam vam, da si dobro zapomnite te besede in jih vsak dan vadite pred ogledalom.«

Sklepni prizor iz filma *Hvala, ker kadite* (Thank You for smoking, 2005), satiričnega vpogleda v delovanje poklicnih obračalcev besed, ki branijo interese tobačne, orožarske in alkoholne industrije pred zaskrbljeno javnostjo, postaja vse bolj preroški. Nesluteni razširjenosti mobilne telefonije se po vsem svetu pridružujejo novi viri elektronskega smoga: javna brezžična računalniška omrežja *wifi*

in *wimax*, prenosni računalniki in neštete druge naprave, ki se z elektromagnetnimi valovi povezujejo v svetovni splet. Operaterji mobilne telefonije še povečujejo zmogljivost svojih omrežij in postavljajo nove bazne postaje, telekomunikacijska revolucija pa poganja globalizacijo, spodbuja elektronsko poslovanje in omogoča globalen dostop do znanja. Nove komunikacijske tehnologije so zato postale sopomenka za napredek - podobno kot nekoč gradnja vodovoda, cest in električnega omrežja - ter hkrati tema vse številnejših polemik. Dolgoletnim razpravam o morebitnih škodljivih posledicah elektromagnetnega sevanja (EMS) mobilnikov in baznih postaj se namreč skoraj vsak teden pridruži nova skrb, povezana z množično uporabo novih tehnologij.

»Mobilniki utegnejo postati cigarete 21. stoletja,« je za londonski dnevnik *Independent* povedal britanski profesor Lawrie Challis, vodja raziskave o vplivih EMS na razvoj nekaterih oblik raka, parkinsonove in alzheimerjeve bolezni. Challis poudarja, da dosedanje raziskave res niso pokazale škodljivih posledic kratkoročne izpostavljenosti EMS (manj kot pet let). Vendar pa je na voljo vse več podatkov, da se bolezenski znaki - podobno kot pri azbestu in tobaku - pokažejo šele po daljši izpostavljenosti elektromagnetnim valovom. Deset let elektromagnetnega 'kajenja' naj bi po ugotovitvah finskih in švedskih znanstvenikov kar za 40 odstotkov povečalo verjetnost nastanka možganskih tumorjev, sevanje pa naj bi zmanjševalo število možganskih celic (zgodnejša senilnost), povzročalo glavobole, slabost in nespečnost. Hkrati uporaba sodobnih elektronskih naprav prinaša tudi druge zdravstvene in psihološke posledice: slabšanje vida, težave s telesno težo zaradi pomanjkanja gibanja, nenehni telekomunikacijski stres in različne oblike informacijske zasvojenosti. Ker dolgoročni škodljivi vplivi EMS na zdravje uporabnikov še niso

ovrženi, količina sevanja v našem življenjskem okolju pa se nezadržno povečuje, lahko današnja brezžična revolucija skriva nevarno zdravstveno časovno bombo, opozarja Challis.

Zaradi vse večje nepogrešljivosti zasvojljivih sevajočih izdelkov pa utegnejo biti njihove posledice bistveno hujše od tistih, ki jih povzročajo alkohol, tobak, azbest in sončenje, saj se jim ne bo mogoče izogniti. Če hoče kadilec izstopiti iz cigaretnega kroga, se mora upreti 'zgolj' fizični zasvojljivosti nikotina, družbenemu pritisku okolice, vabljenemu oglasom in lastnim užitek. Telekomunikacijskega zasvojenca čaka še bistveno težja naloga, saj elektronska vzdržnost ne prinaša le abstinenčne krize in naporne družbene izključenosti, ampak tudi bistveno zmanjša njegove možnosti na trgu dela in izobraževanja. Ker je komunikacijska revolucija skoraj enoglasno sprejeta kot nekaj pozitivnega, novodobni e-zasvojenici še dolgo ne bodo mogli računati na moralno podporo državnih zdravstvenih kampanj, opozorilne napise na mobilnikih ali pomoč društev za odvajanje elektronske zasvojenosti. Niti če bi znanstveniki že prihodnji teden objavili neposredne dokaze, ki povezujejo uporabo mobilnih telefonov z nastankom možganskih tumorjev.«

Objava take raziskave bi namreč sprožila predvidljive odzive mobilne industrije, elekumunikacijski Nicki Naylorji bi poskušali najprej spodbiti verodostojnost raziskovalcev in prikrito financirati alternativne študije, ki bi z drugačno metodologijo prikazale ravno nasprotno rezultate. Če dokazov o škodljivosti mobilnih naprav nikakor ne bi mogli ovreči, bi začeli blažiti njihove posledice in strašiti politike z analizami neznanke gospodarske škode, ki bi jo povzročila strožja pravila o uporabi njihovih izdelkov in storitev. Previdnejše uporabnike bi začeli nagovarjati z »manj sevajočimi« napravami in oglasnimi kampanjami, v katerih bi poudarjali skrb za njihovo zdravje. Novinarjem bi neuradno priznali, da njihove naprave verjetno nikoli ne bodo zares varne, ampakje tveganje zanemarijivo v primerjavi s koristmi,

ki jih človeštvu prinaša globalna povezanost, zato nima smisla preveč strašiti neukih bralcev. Poleg tega pa se operaterji zelo dobro zavedajo, da bo najnovejši mobilnik po akcijski ceni še dolgo premagoval strah pred kakršnimi koli zdravstvenimi tveganji.

Ker uporabniki novih tehnologij zaradi premočnih političnih in komercialnih interesov, nikoli ne bodo zares seznanjeni s tveganji, ki jih prinaša njihova uporaba, jim ostane samo eno: spremljati, kaj v zasebnih življenjih počno tisti, ki svoje izdelke zelo dobro poznajo. Soustanovitelj Microsofta Bill Gates, eden največjih apostolov računalniške revolucije in svetle tehnološke prihodnosti, dovoli svojima mladoletnima otrokoma največ 45 minut dnevnega posedanja pred računalniškim zaslonom. Številni predstavniki mobilne industrije, ki sem jih spoznal v zadnjih desetih letih, omejujejo rabo mobilnikov pri svojih potomcih, med telefoniranjem dosledno uporabljajo naprave za prostoročno telefoniranje (mobilnika nimajo blizu glave) in svojih mobilnikov nikoli ne nosijo ob telesu. Politiki, policisti in kriminalci pa iz mobilnikov pred pomembnimi pogovori izvečejo baterije ali jih celo opustijo pred vrati, ker se zavedajo vse prisotnejšega elektronskega prisluškovanja.

Po desetletjih boja proti kajenju je najnovejša raziskava Evrobarometra o odnosu Evropejcev do tobaka jasno pokazala, da se prebivalci EU večinoma zavedajo tveganosti tobačnih prelesti (tudi pasivnih) in podpirajo zakone o prepovedi kajenja, ki jih uvaja vse več evropskih držav. S podobnimi pritiski javnosti se bodo morali prej ali slej ukvarjati tudi proizvajalci elektronskega dima. Vprašanje pa je, kdo se bo takrat sploh še lahko »odklopil«.

Iz sobotne priloge *Dela*

Čim dalj živimo, tem jasneje vidimo, da so preproste stvari v resnici največje.

Romano Guardini

MEDJUGORJE – VÉLIKO MARIJANSKO ČUDO NAŠEGA ČASA

MARÍA DE VALLEJO-NÁGERA - Konec (2)

Popoldne smo se sprehajali po trgovinah in se pridružili veliki skupini romarjev, da smo molili rožni venec v cerkvi. Moram priznati, da do takrat še nikoli nisem molila rožnega venca; nihče me ga tudi ni učil moliti. Moja prva molitev rožnega venca tisti dan se mi je zdela dolga in dolgočasna. Čisto zares, ko sem molila, me je presenečalo, da sem se tako dolgočasila in da se mi je zdela molitev tako zoprna. Zato sem naslednjega dne vstala slabe volje, sitna in bi rada dražila mojo prijateljico, ki me je spomnila, da bi morale iti znova k maši. »Spet moramo iti k maši? Kaj nismo bili včeraj pri maši?« sem protestirala slabe volje. »Jaz danes ne grem... Bom šla prihodnjo nedeljo; danes je ponedeljek in ni obvezno, zato me kar pustite pri miru.«

Kljub temu sem šla, ko so me ostali iz skupine prosili, da naj jih spremljam. Sem pač pes, ki laja, a ne grize. Šla sem in... se ves čas med mašo dolgočasila, zato sem

se z mislimi ukvarjala bolj sama s seboj kot da bila pri maši... Ko je bilo nazadnje maše konec, so nam povedali, naj pohitimo, če hočemo prisostvovati v konferenčni sobi za cerkvijsko pripovedovanje najmlajšega od šestih vidcev romarjem o svojih izrednih doživetjih z Devico Marijo. Tisto se mi je zdelo že bolj zanimivo, tako da sem pohitela s svojimi novimi prijatelji na kraj, pritegnjena bolj iz radovednosti kot iz vere. Dobro se spominjam, kako smo hiteli na konferenčni kraj mimo dolge vrste spovednic na prostem, ko smo šli dolgih korakov tik ob brezkončnih vrstah romarjev, ki so se spovedovali tisto lepo in sončno jutro.

Dan je bil jasen in vroč. Naenkrat, ne da bi vedela kako in zakaj, sem začutila silno potrebo usmeriti svoje oči proti tistemu svetlemu pomladanskemu nebu. Nisem zaznala nič nenavadnega ali podobnega nadnaravnemu, kot mnogi govorijo, da so videli v Medjugorju. Začutila pa sem izredno izkus-

tvo močne ljubezni. V mojem srcu je trajalo deset minut, v resnici pa, ko sem preverila pretečeni čas z mojo uro, je trajalo samo tri sekunde. Verjemite mi, če vam rečem, da so mi tri sekunde spremenile moje življenje za vedno... V tako kratkem času me je preplavila vse telo in dušo velikanska in nepopisna ljubezen. Za moje oči je bila kot rosa, ki je legla na lase, glavo, roke in vse telo... nekaj nepopisno lepega se je razlilo čezme. Ne morem tega opisati, ker ni podobno ničemur, kar poznamo snovnega ali fizičnega. Ni bila voda, ni bila zemlja... Bila je brezbarvna rosa, fina kot svež vetrič ali kot vzdih otroka.

Moč tiste rose ali tistega občutja je bila izredno globoka. Njen naboj je bila sama ljubezen, toda ljubezen na stopnji brezmejnosti, neskončen... Ustavila sem se in postala trda in se s težavo zazrla v oblake, sonce, nebo... Čas, kot da se je ustavil. Nič se ni premikalo okrog mene: ljudje, ptiči, ropot... vse je potihnilo, mirovalo, kot v pričakovanju... Ljubezen, ki me je obdajala, ki mi je prekrivala kožo, oči, obleko, glavo, je bila tako mogočna, da sem bila pripravljena iti za njo do konca. Obvladovala me je globoka vednost, neka notranja nedopovedljiva luč. Spričo te luči sem vedela, da je bila brez dvoma večna in popolna ljubezen Jezusa Kristusa, ki me je obdajala. Tedaj mi je govoril neki glas v srce. Bil je moški, mehak in hkrati veličasten ter zapovedovalen. Ne morem ga dobro opisati, ker ne najdem primernih besed, da bi to pravilno povedala... Tiste besede so bile: **»Hčerka moja, tako te ljubim. Na tak način ljubim VSE IN VSAKEGA od vas.«**

Naenkrat je nekaj eksplodiralo v mojem srcu. Najraje bi jokala, najraje bi umrla! Zaprla sem oči in vem, da sem odgovorila, kot bi plavala po zraku: **»Moj Gospod in moj Bog. Če nas tako silno ljubiš, kako krivična je ljube-**

zen ljudi, saj po človeško je nemogoče odgovarjati tako popolni in večni ljubezni. Ni pravično za samega Boga...« Tedaj mi je tista živa ljubezen odgovorila: **»Ne moreš, niti ne boš mogla nikoli razumeti velikosti ljubezni tvojega Boga. Je pa resnična ljubezen in jo dajem vsakemu človeškemu bitju zastoj in vsakemu posebej.«** Preden bi mogla reagirati, je vse postalo spet 'resničnost'. Tisti občutek, da sem prepojena z neskončno ljubeznijo, je izginil tako hitro, kot je nastal. Takrat pa sem postala popolnoma zmedena, preplašena in dvomila, če sem še pri pameti, hkrati pa imela željo, da bi sporočila svetu nekaj tako lepega, kar sem doživela. Vedela sem samo, da bi morala povedati svetu in, če bi bilo treba, celo zakričati, kako nas Bog ljubi. Navdal me je občutek, da bi tekla stran in se skrila pred ljudmi, pred tistimi novimi prijateljstvi, da bi nihče ne zvedel za mojo zadrego, v kakršni sem bila. Čutila sem se strašno osramočeno, ko sem razumela, da Bog vse vidi, vse gleda in vse ve o nas. Kako nevhvaležno je bilo moje življenje... Nikoli se mu nisem zahvalila za nič, niti ga nisem ljubila.

Začutila sem nezadržno željo, da bi se skrila pred božjimi očmi. Toliko grehov, toliko egoizma do bližnjega in toliko prezira do Cerkve in duhovništva! Kakšno kesanje... Hotela bi kričati od bolečine, pa hvala Bogu sem zadržala željo... Nikomur tudi nisem po-

vedala, kaj se mi je dogodilo. Sama sem hotela goreče razmisliti, pretehtati in analizirati, kar sem doživela, vse zgrešeno pa popraviti z ljubeznijo, ki sem jo takrat odkrila. Nihče iz moje okolice ni zvedel za mojo izkušnjo, kajti, kot rečeno, so res potekle samo tri sekunde. Potem sem pretekla kratko pot, ki me je ločila od prostora za konference, s povešeno glavico in omotična, s srcem, ki je kipel od mešanih čustev, in z dušo, polno strahu pa hkrati sramu in sreče. Končno sem se lahko vsedla na stopnico, da sem poslušala zanimivo pričevanje fanta, ki je zadrževal, da je videl najsvetejšo Devico. Jakobovo pričevanje je bilo pretresljivo tako zaradi lepote kot tudi duhovnosti. Šele takrat sem pustila, da so mi tekale solze v potokih z oči. Videla sem, da so tudi mnogi romarji okrog mene ginjeni jokali.

Vsi moji tovariši so mislili, da so me besede tega fanta vidca tako ganile, pa čeprav moje solze niso bile zaradi njega. Čakala sem šest mesecev, da sem povedala to izkušnjo mojemu dragemu irskemu duhovniku in najbližjim iz moje družine. Z gotovostjo vem, da je prišlo do mojega spreobrnjenja tisto pomladansko jutro v trenutku, ko mi je sam Bog razodel svojo neskončno ljubezen do ljudi in tako vstopil v moje življenje kot čustveni vihar, ki me do sedaj še ni zapustil. Vem, da je bilo res, kar se je zgodilo v Medjugorju medtem, ko sem hodila ob spovednicah

zunaj cerkve. Vem, da ne bom nikoli več ista oseba. Po tistem sunku nežnosti sem postala drugačna žena. Domov v London sem se vrnila vsa goreča in z željo poznati katoliško vero. Od tistega izrednega trenutka mojega življenja sem čutila nujno potrebo več vedeti o Bogu; nenasitna in nerazumljiva žeja po Bogu me je spremljala na vsak korak. Še pre-

Desno: María de Vallejo-Nágera

den sem se zavedla, sem se pod vplivom neke nežne moči zaljubila v mašo. In tako se je to obhajanje spremenilo v najvrednejši in najvažnejši čudež v mojem življenju.

Nikoli več ne bom ista oseba

Dragoceni pouk o moji veri je začel vstopati s silo viharja v moje življenje. Potrudila sem se najti primerne duhovnika, s katerim se mesečno spovedujem in je zelo izobražen. Njemu stavim vprašanja in, kadar je prilika, moli za našo čudovito družino pri nas doma. Naša rast v veri v našem domu ni bila vedno lahka. Potrebni je bilo pet let in tri romanja v Medjugorje, (na enem od njih smo imeli duhovne vaje z očetom Jozom), da smo jasno razumeli, kaj se je zgodilo z menoj. Posledica mojega spreobrnjenja je tudi ta, da molijo z nama iz srca tudi najini otroci. Tudi oni so verni in smo brez dvoma majhna, povezana katoliška družina.

Z nami v naši hiši živi Devica Marija. Ona je naša stalna in najmenitnejša povabljenka, ki prihiti, kadar jo pokličemo z molitvijo in postom. V naši hiši se govori o Bogu in včasih zaradi tega tudi trpimo. Danes smem biti zelo srečna, ker vem, da mi je gospod izbrisal moje pretekle dolgove zaradi spovedi. Vem pa tudi, da moram zadoščevati do dne, ko bom šla v nebesa. Ponižanja in norčevanja zaradi Kristusa so začela prihajati tudi v moje življenje. Poznam tudi osebe, ki so se izjavile, da sem izgubila vso pamet. Kadar slišim podobne kritike, ni morem drugega kot nasmehniti se in misliti: »*Če bi vedeli, kako jih Bog ljubi, bi tudi oni zgubili glavo in mu sledili.*« Nikoli ne bom pozabila velikega daru ljubezni, ki sem ga prejela v Medjugorju. Prosim samo Boga, da bi bila vredna delavka Zanj, z Njim in v Njem.

Kratek življenjepisa avtorice gornjega besedila

María Vallejo-Nágera (rojena v Madridu leta 1964) je tretja hči uglednega psihiatra in pisatelja z imenom Don Juan Antonio Vallejo-Nágera. Svojo pisateljsko pot

je začela v Madridu z licenciaturu v pedagogiki na univerzi Complutense in z objavo svojega prvega romana ("El patio de los silencios", Editorial Styria), ki je bil peti od štiristo predstavljenih romanov leta 1999 za Premio Planeta. Potem je objavila svoj drugi roman ("El castigo de los ángeles", Editorial Planeta, 2001), osnovan na resničnih dogodkih, ki jih je doživela avtorica med potovanjem v opustošeno Bosno v najbolj krvavem času vojne in s katerim je žela priznanje tako medijev kot bralcev ter je imel več ponatisov.

Vendar je bil njen tretji roman (»Un mensajero en la noche«, 2003, Editorial Belaqva) tisti, ki jo je dvignil med najbolj brane in priznane pisateljice v Španiji. Do sedaj je bil ponatisnjen devetnajstkrat, tiskali so ga pa tudi v Franciji in na Portugalskem. María Vallejo-Nágera dela trenutno v filmskem projektu o očarajoči zgodovini na podlagi resničnih dogodkov. V letu 2004 je objavila svoj četrti roman (»Luna negra«, 2004, Editorial Belaqva), ki je žel velik uspeh v množičnih medijih. Osnovan enako, kot prejšnji trije, na resničnih dogodkih, se avtorica ukvarja s strahotno resničnostjo emigracije Afričanov proti španski obali.

Njen peti roman je njen prvi zgodovinski, »La Nodrizza« (Ediciones B, 2006), osnovan na življenju kraljice Marie Antoniete, ki jo je umestila kot eno najbolj branih španskih pisateljic zgodovinskih romanov.

»Entre el cielo y la tierra, historias curiosas sobre el Purgatorio« (Editoria Planeta, 2007) je njen šesti roman in doslej zadnje delo. V njem nam madridska pisateljica predstavi svoj pogled, tokrat s poglobitvijo v zanimiv in malo poznan svet, ki ga katoliška Cerkev imenuje 'vice'. V tem delu opisuje različna doživetja znanih osebnosti v Španiji, ki so imele izkušnje s prikaznimi, oziroma z 'dušami v vicah'.

Trenutno živi pisateljica v Madridu, je poročena in mati treh otrok.

Prevedel Stane Snoj

Drevo se spozna po sadu

GIANLUCA BARILE

P Amorth, veliki rimski eksorcist, se omejuje od tistih, ki pravijo, da so prikazovanja v Medjugorju satanovo delo: »Na tem kraju resnično deluje Marija. Papež Janez Pavel II. ni šel tja samo zato, da ne bi ponižal mostarskega škofa.«

Vatikan - Nikoli ni nobeno Marijino prikazovanje, pa naj bo pravo ali domnevno, vzbudilo toliko razprav bodisi znotraj ali zunaj Cerkve kot tisto v Medjugorju. Drži pa tudi, da se v nobenem kraju ne ugotavlja toliko spovedi in nikjer ni toliko spreobrnjenj v katoliško vero kot v tem malem kraju v Bosni in Hercegovini. Mostarski škof, pod čigar jurisdikcijo spada Medjugorje, že kar dvajset let absolutno ne verjame, da se prikazuje Marija v gotovo najslavnejšem kraju njegove škofije. Enako škof Andrej Gemma, ki je naravnost govoril o satanskem pojavu. Seveda je stališče Svetega sedeža zelo previdno in pozorno spremlja razvoj dogodkov ter je pripravljen čim prej izdati 'direktorij' raznim krajevnim Cerkvam, da bodo znali bolje razločevati o domnevnih primerih nadnaravnih pojavov. Na podlagi izjav msgr. Gemme, našega sodelavca in izkušnega eksorcista, se je 'Peter' odločil, da bo povprašal drugega eksorcista, najbolj znanega in cenjenega eksorcista na svetu, p. Gabriela Amortha.

- Torej, pater Amorth: Ali je Medjugorje pristno marijanski pojav ali goljufivo satanski pojav?

»Naj povem na kratko: Marija se je v Medjugorju resnično prikazala, satan pa se boji tega blagoslovljenega kraja.«

- Na podlagi česa ste tako gotovi?

»Bil sem v Medjugorju vsaj tride-

Naša Gospa iz Akite na Japonskem

Akita je večje mesto na japonskem otoku Konšu in šteje dobrih 300.000 prebivalcev. V svetu kristjanov kraj močno odmeva od leta 1973, ko se je Devica Marija s svojim sporočilom trikrat razodela preprosti ženi iz reda služabnic sv. ehvaristije, po imenu Sasagawa Katsuko, ki je kot 42-letna stopila v red in tam dobila redovno ime s. Agneza.

Prvo sporočilo

V redovni hiši v Akiti so imele redovnice kip Matere vseh narodov, kakršen je znan po Marijinih prikazanjih v Amsterdamu. Ko je s. Agneza 12. junija 1973 molila pred tabernakljem, je zaslišala neki glas, čeprav je bila popolnoma gluha, iz

tabernaklja pa je prihajala slepeča svetloba. To se je ponavljalo nekaj dni. 28. junija se ji je na dlani leve roke pojavila zelo boleča rana v podobi križa in ji povzročila veliko izgubo krvi. Dne 6. julija - bil je prvi petek - je najprej zagledala svojega angela varuha in potem je zaslišala glas, ki je prihajal od kipa Device Marije. To je bilo prvo sporočilo Naše Gospe iz Akite:

»Moja hči, moja novinka! Lepo si me ubogala, saj si zapustila vse, da bi mi sledila. Ali zaradi svoje gluhotote zelo trpiš? Ozdravela boš od svoje gluhotote, o tem bodi prepričana. Te zelo boli rana na tvoji dlani? Moli v zadoščevanje za grehe ljudi. Vsaka oseba iz te skupnosti je moja nenadomestljiva hči. Ali dobro opravljate molitev služabnic sv. ehvaristije? Potem jo zdaj zmoliva skupaj: 'Presveto Srce Jezusovo,

setkrat in sem z roko otipal veliko duhovno dogajanje, ki tam diha in se na veliko deli po različnih darovih iz nebes.«

- Kakšni darovi?

Tisoči in tisoči prihajajo v Medžugorje z vsega sveta in opravijo spoved, se spravijo z Bogom, se vračajo k molitvenemu življenju, se spreobračajo v katoliško Cerkev in so rešeni obsedenosti hudega duha. Če je torej res, kar piše v Svetem pismu, da se drevo spozna po sadu, kako more kdo reči, da je Medžugorje hudičevo delo?

- Nejeverneži govorijo o denarnih koristih.

Nobeden od vidcev ni nikoli obogatel zaradi prikazovanj. Kdor more to dokazati z dokumenti, naj to napravi, sicer pa naj molči!«

- Med domačimi medžugorskimi verniki veje neke vrste tiho priz-

nanje Božjega služabnika Janeza Pavla II. ... Kakšno tiho priznanje?

Lahko zatrdim, brez strahu, da bi me kdo postavil na laž, da papež Wojtyła ni le verjel, da se v Medžugorju prikazuje Marija, temveč se je hotel zares odpraviti tja med svojim apostolskim potovanjem v nekdanjo Jugoslavijo.«

- Kaj je, kolikor vi veste, odvrnilo papeža (od tega potovanja)?

Janez Pavel II. je bil velik človek in je spoštoval vse ljudi. Tako, kakor so mi pripovedovali drugi prelati in cerkveni odličniki, ki so bili njemu zelo blizu v tistih dneh, se je odpovedal romanju v Medžugorje, kamor bi rad šel, da bi prosil Marijo, da ne bi 'izpodbil' (it.: scavalcare - s konja vrgel) in žalil na tako očiten način mostarskega škofa, ki je bil vedno med vrstami obrekovalcev.«

- Ali med svojimi eksorcizmi kdaj kličete na pomoč medžugor-

sko Marijo?

»Ne, nikoli, vendar s tem nočem ničesar reči. Vedno sem klical na pomoč Brezmadežno, ki je samo majhna podrobnost: Devica je vedno ista, menjava se samo naslov, ki se ji ga dodaja.«

- Tisti, ki je ne kliče na pomoč, je gotovo monsijor Gemma ...

Prvič, ko sem bom z njim srečal, mu bom natančno razložil, zakaj se mora premisliti. On je eksorcist tako kot jaz, še več, saj je škof in bi moral dobro vedeti, da tam, kjer je toliko spovedi, toliko spreobrnjenj in toliko telesnih ozdravljenj in osvoboditev od hudobnega duha, ne more delovati satan, temveč samo Bog. Ne samo to: prosil ga bom, naj se odpravi v Medžugorje in preveri to, kar so videle moje oči v vseh teh letih. Prepričan sem, da se bo monsijor Gemma gotovo premislil.«

Prevedel Stane Okorn - Iz revije Glasnik Kraljice miru

v resnici navzoče v sv. evharistiji, posvetim ti svoje telo in svojo dušo, da bi bila popolnoma združena s tvojim Srcem, ki se vsak trenutek žrtvuje na vseh oltarjih sveta ter tako časti Očeta in prosi za prihod njegovega kraljestva. Prosim te, sprejmi ponižno daritev mene same. Uporabi me, kakor želiš, za čast Očeta in za odrešenje duš. Presveta Božja Mati, ne dovoli, da bi se kdaj ločila od tvojega Božjega Sina. Prosim te, brani in podpiraj me kakor svojo posebno hčer. Amen.'

Veliko moli za papeža, škofo in duhovnike. Od trenutka, ko si bila krščena, si zanje vedno molila z vero. Še naprej veliko moli, zelo veliko. Svojemu predstojniku povej o vsem, kar se je danes zgodilo, in ubogaj ga v vsem, kar ti bo rekel. Prosil je, da bi ti goreče molila.«

Drugo sporočilo, 3. avgusta 1973

»Moja hči, moja novinka, ali ljubiš Gospoda? Če ljubiš Gospoda, potem prisluhni temu, kar ti imam povedati. Gre za pomembno stvar. O tem boš poročala svojemu predstojniku.

Veliko ljudi tega sveta povzroča Gospodu trpljenje. Želim si duš, ki bi ga tolažile ter bi tako pomirile jezo nebeškega Očeta. S svojim Sinom si želim duš, ki bi s svojim trpljenjem in s svojim uboštvom zadoščevale za grešnike in nevhvaležne. Nebeški Oče se pripravlja, da naloži vsemu človeštvu veliko kazen, da bo moglo spoznati njegovo jezo.

S svojim Sinom sem tolikokrat posredovala, da bi pomirila Očetovo jezo. Prihod katastrof sem preprečila s tem, da sem mu darovala Sino-vo trpljenje na križu, njegovo predragoceno kri in drage duše, ki ga tolažijo s tem, da sestavljajo trumo duš žrtev. Očetovo jezo lahko omili molitev, pokora in pogumne žrtve. To si želim tudi od vaše skupnosti ... naj skupnost ljubi uboštvo, naj se posvečuje in moli v zadoščenje zaradi nevhvaležnosti in žalitev toliko ljudi.

Izrekajte molitev služabnic sv. evharistije, zavedajoč se njenega pomena. Uresničujte jo v praksi; v zadoščenje za grehe žrtvujte vse to, kar vam Bog more poslati. Pomagaj,

da se bodo vse trudile, kako bi se glede na svoje sposobnosti in položaj vse popolnoma darovale Gospodu.

Tudi v svetni ustanovi je potrebna molitev. Že se zbirajo duše, ki hočejo moliti. Ne pripisujte prevelikega pomena obliki, bodite zveste in goreče v molitvi, da bi potolažile Učitelja.«

In po trenutku tišine:

»Je tisto, kar misliš v svojem srcu, res? Si zares pripravljena postati zavrženi kamen? Ti, moja novinka, ki si želiš, da bi brez pridržkov pripadala Gospodu in postala vredna nevesta Ženina, izreci svoje zaobljube, vedoč, da moraš biti na križ pribita s tremi žebli. Ti trije žebli so: uboštvo, čistost in pokorščina. Izmed vseh treh je pokorščina temeljna. Z vso predanostjo se daj voditi svojemu predstojniku. On bo vedel, kako naj te razume in kako naj te usmerja.«

Tretje sporočilo, 13. oktobra 1973

»Moja draga hči, dobro poslušaj, kar ti bom rekla. O tem boš obvestila svojega predstojnika.

Kakor sem ti že rekla, bo nebeški Oče, če se ljudje ne bodo skesali in se poboljšali, naložil vsemu človeštvu strašno kazen. Kazen bo hujša od vesoljnega potopa, takšna, kakršne doslej še ni bilo. Z neba bo padal ogenj ter pokončal večji del človeštva, tako dobre kakor hudobne, ne bo prizanesel ne duhovnikom ne laikom. Tisti, ki bodo preživeli, bodo tako zelo trpeli, da bodo zavidali mrtvim. Kot edini orožji vam bosta ostali rožni venec in znamenje, ki vam ga je zapustil Sin. Vsak dan molite rožni venec. Z rožnim vencem molite za papeža, škofo in duhovnike.

Hudičeva moč bo vdrla tudi v Cerkev na tak način, da se bodo kardinali dvignili proti kardinalom, škofje proti škofom. Duhovniki, ki me častijo, bodo zaničevani in jih bodo sobratje ovirali, cerkve in oltarji bodo opustošeni. Cerkev bo polna ljudi, ki bodo sklepali kompromise. Hudič bo pritisnil na veliko duhovnikov in posvečenih duš, da bodo zapustili službo Gospodu. Hudič bo krut zlasti do Bogu posvečenih duš. Misel na izgubo toliko duš mi povzroča žalost. Če se bodo grehi pomnožili glede

števila in teže, ne bo odpuščanja za nje.

Pogum, o tem spregovori s svojim predstojnikom! On bo vedel, kako naj opogumi vsako izmed vas, da bo molila in uresničevala vašo nalogo zadoščevanja. Vašo skupnost vodi škof Ito.

Bi rada še kaj vprašala? Danes je zadnjič, da ti govorim z živim glasom. Od tega trenutka naprej boš ubogala tistega, ki ti je bil poslan, in svojega predstojnika.

Veliko moli rožni venec. Samo jaz vas še lahko obvarujem pred katastrofami, ki se bližajo. Rešeni bodo tisti, ki mi bodo zaupali.«

Tedaj je sestro Agnezo prvič obiskal angel varuh in z njo govoril naslednjih šest let.

Potrjena pristnost

Dne 4. januarja 1975 se je lesen Marijin kip, ki ga je imela s. Agneza, začel solziti; Devica Marija je na ta način v naslednjih šestih letih in osmih mesecih 101-krat jokala. Občasno je tudi potila pot. Japonski televizijski ekipi je uspelo, da je solzenje tudi posnela. Na dlani Marijine desnice se je tudi pokazala majhna rana v obliki križa in iz nje je curljala kri. Prof. Sagisaka z medicinske fakultete univerze v Akiti je znanstveno dokazal, da so kri, solze in pot človeškega izvora in da gre za tri krvne skupine: 0, B in AB.

Leta 1981 je v molitvi pred Marijinim kipom prejela gospa Chun iz Koreje hipno ozdravljenje od tumorja. Dr. TongWoo-Kim iz bolnišnice St. Paul Hospital v Seulu in duhovnik Theisen, predsednik nadškofijskega sodišča v Seulu, sta ugotovila, da se ozdravljenje ne da razložiti na človeški način. Drugi čudež se je zgodil, ko je s. Agneza popolnoma ozdravela od popolne gluhotе. Zaradi tega je msgr. John Sojiro Ito, škof iz Niigate, 22. aprila 1984 po vsej škofiji dovolil češčenje Marije pod imenom »Naša Gospa iz Akite« in prikazanja po večletnih preiskavah razglasil za pristna. Tedaj je dejal: »Sporočilo Akite je sporočilo Fatime!« Zadeva se je nato preselila v Vatikan in takratni prefekt kongregacije za nauk vere kardinal Joseph

DUHOVNIK MARJAN

Zbral in zapisal MARKO KREMŽAR (5)

Po Družini

Kljub temu, da se je Marjan dobro počutil med svojimi barakarji in so mu ti zapupali, pa vendarle ni izgubil stikov z nekdanjimi laičnimi kolegi iz visokošolskih društev.

Vojna je bila v polnem teku in vsem je bilo jasno, da je sovražna okupacija le del velikega svetovnega spopada, ki predstavlja tudi za slovenski narod preizkušnjo in izziv. Marjan je pričel s skupino nekdanjih Mladcev snovati 'Slovensko narodno gibanje', ki naj bi v ilegali povežalo vse narodno zavedne rojake. Ker je bilo takrat še močno prisotno v zavesti ljudi, da so komunisti po paktu Ribbentrop-Molotov gledali v nemških nacionalsocialistih zaveznike, da so v vojnih dneh pomagali pri rušenju Jugoslavije in da so ob zasedbi ponekod partijci izobešali hitlerjanske zastave, je bilo jasno, da jim ni bilo zaupati. Tudi, ko so kasneje pričeli snovati OF, ni bila skrivnost, da gre pri tem za podvig, pri katerem hoče imeti internacionalna komunistična partija monopol nad vodstvom.

Ker je takrat velika večina Slovencev pripadala politično bodisi katoliški, bodisi liberalni struji, je bil namen Slovenskega narodnega gibanja ob zunanem sovražniku, preseči tradicionalno klerikalno-liberalno nasprotstvo.

Marjan je imel med prvimi pripadniki Slovenskega narodnega gibanja ugled, pa tudi z inženirjem Fanušom Emmerjem, ki je snoval odporiško gibanje med mladimi liberalci, sta si bila še iz visokošolskih let blizu in je vladal med njima lep, zaupen odnos. Kmalu so sklenili, da nastajajoče ilegalno

Duhovnik Marjan Kremžar

Slovensko narodno gibanje ne bo strankarsko obarvano in da bodo v njem sodelovali mladi iz liberalnih in iz katoliških vrst. Kot beremo v knjigi 'To sem bil', je po besedah Pavleta Ranta, ki se je z »gibanjem srečal preko Fanuša Emmerja, takrat ideološko politično linijo... vodil duhovnik Marjan Kremžar.«

Povabilo škofa Rožmana k opravljanju dušnega pastirstva v ilegali na Gorenjskem, je postavilo mladega duhovnika pred nelahko izbiro. Vedel je, da utegne imeti ta odločitev posledice tudi za njegovo nadaljno življenjsko pot. Doseči pod sovražno okupacijo skupno ilegalno delovanje katoliške in liberalne mladine je bilo za narod izrednega pomena, a kot duhovnik je čutil, da je njegova prvenstvena naloga skrb za duše.

Ker je bilo delo v Slovenskem narodnem gibanju že vpeljana in povezava s Fanušom Emmerjem trdna, ni dolgo pomišljal. Za politično delo je bilo dovolj drugih, sposobnih in zavednih ljudi, mladih duhovnikov pa je primanjkovalo. Tudi se ni odločil za kako varno službo. Duhovniško delo v zasedeni Gorenjski ni bilo manj tvegano kot ilegala v Ljubljanski pokrajini.

Po Marjanovem odhodu je prevzel njegovo mesto v Slovenskem narodnem gibanju kaplan Franc Glavač. Vendar, ko so Vosovci 4. decembra 1941 umorili v okupirani Ljubljani inženirja Fanuša Emmerja, so zadali prvotni ideji o skupnem nadstrankarskem gibanju v ilegali hud udarec. Komunisti so dobro vedeli, komu so namenili eno od svojih prvih likvidatorskih krogel.

Marjan si je za pot čez mejo, v od Nemcev zasedeni del ljubljanske škofije, poiskal najprej ponošene hlače in suknjič, ki nista spominjala na duhovniško črnino, potem pa primernega vodnika. Nikomur ni omenil, kdo je to bil pa tudi ne podrobno, po kateri poti je odhajal na Gorenjsko. Nekje pri Tomačevem sta z vodnikom prebredla Savo, pri čemer mu je ta pomagal nositi staro aktovko in kolo. Ko se je na drugi strani meje od vodnika poslovil, si je pripel hlače s klipsnami, sedel na kolo in se odpeljal proti Kranju. Pričenjal je najbolj tvegano del poti. Bil je brez slehernega dokumenta. Izkaznico italijanske okupacijske uprave, ki bi razodela kdo v resnici je, je pustil doma, ponarejene nemške dokumente pa je upal dobiti v Kranju. Trenutno za nemške oblasti ni bil nihče.

Ko je poganjal kolo po cesti pod Šmarno goro, je premišljal, kaj bo rekel v svoji precej okorni nemščini, če ga ustavi na cesti nemški orožnik. Slaba nemščina je bila prej ugoden kot neugoden faktor, ker se je verjetno prve mesece okupacije večina preprostejših rojakov nemščine šele privajala. Upal je, da ga utegne spraviti iz zadrege dejstvo, da je bil rojen v Gradcu. Ker na gorenjski strani ni mogel povedati kakega bivališča, ker bi policija to brez težav takoj preverila, mu je ostajal le en izhod. Izdal se bo za delavca, ki prihaja izpod italijanske zasedbe, ker je slišal, da so na nemški strani za nestrokovne delavce boljši delavni pogoji. Seveda je vprašanje, če bo policaj verjel tisto o 'nestrokovnem delavcu'. Obleka bi še bila, a kaj ko roke niso bile primerno robate za tak poklic. Končno je sklenil, da

Ratzinger - sedanji papež Benedikt XVI. - je junija 1988 podal dokončno pozitivno mnenje in s tem razglasil, da je šlo pri dogodkih v Akiti zares za nadnaravno dogajanje.

Pripravila St. M.M. - Iz revije Glasnik Kraljice miru

je najbolje, če ga na poti nihče ne ustavi ter se je s tem namenom izročil v varstvo angelu varuhu in svoji nebeški zavetnici.

V Kranju je dobil Marjan zasilno zatočišče pri družini, ki ga je že pričakovala. A je ostal tam le kratek čas. Ko je dobil obljubljeni dokumente, se je odpravil na pot. Slovenska uradnica, ki mu je 'preskrbela' delavsko knjižico, je rešila problem duhovnikovih 'neobdelanih' rok tako, da ga je naredila za brusarja.

O njegovi apostolski dejavnosti ni kakih urejenih zapisov. Vemo, da je šel na Gorenjsko iz Ljubljane trikrat. Od teh sta bili dve poti predvideni, ena pa ne, kot bomo videli kasneje. Tako imajo prav taki, ki pravijo, da je opravil Marjan po Gorenjskem dve poti, kakor drugi, ki trdijo, da je bil tam trikrat. Oglejmo si najprej njegov zapis, ki se nanaša na prvo apostolsko pot.

Z roko pisano poročilo, ki ga je poslal Marjan Kremžar v avgustu leta 1941 s svoje dušnopastirske poti po Gorenjski na ljubljansko škofiji, pravi takole:

»Hodim po dveh okrajih, kamniškem in kranjskem in sicer po vsakem po en teden.

V nedeljo po kosilu se navadno pripeljem iz enega konca v drugega, ker je nedelja zelo dragocena za razne sestanke.

Kamor pridem, najprej skušam organizirati fante in dekleta, tako da imam po njih zvezo z ljudmi in novimi kraji. Vsak dan sem v drugem kraju. Zvečer spovedujem, zjutraj navadno okrog 4h mašujem in obhajam. Pri maši je navadno okrog 20 ljudi. Večinoma grem po

maši še v nekaj drugih hiš, kjer najprej spovedujem, nato obhajam. Povsod tudi opravim vse bolnike in stare ljudi. Do sedaj je bilo približno 700 obhajil. Pri maši vedno tudi pridigam. Po obhajilu v hišah, kjer ni maše, nekoliko molimo, potem pa včasih tudi kaj povem. Ljudje so ponekod neizmerno hvaležni in občudovanja vredni, enkrat ali

Rešnje Telo.

Največ smisla za organizacijo imajo v kamniškem okraju, kjer deklički in fantički sijajno delajo. V Kranju je sicer veliko dobrih, organizirati se pa ne znajo. Trzič obeta vse najbolješe.

Kolikor se morem spomniti, sem obiskal in maševal v naslednjih krajih: Podbrezje, Sv. Jakob nad Preddvorom, Dob, Jarše, Mengeš, Domžale, Komenda, Ihan, Mala Loka, Suha (Predoslje), Češnjica (Ovsiše), Mavče, Naklo, Golnik, Trzič, Dol. Po kamniškem okraju sem bil večinoma povsod in dobil stike. Pripravljam se sedaj za prihodnji teden za ves teden v tržiški kot. Prevideval sem tudi v več drugih krajih.

Brevirja ne molim, pač pa tri rožne vence, če utegnem. Družim se z žandarji, kolikor se morem in se počutim srečnega v njihovi bližini. Ljudje zaenkrat dobro molče. Raznih anekdot je že za pol knjige.

Če so na škofiji za to, naj pošljejo še eno duhovno osebo sem. Če ne bo neroden, bo tukaj bolj varen, kot v Ljubljani. Mora pa biti *probatus virtute celibatus*, ker so razmere večkrat zelo posebne. Prav tako mora biti čisto neznan. Če je neznan, je tako svoboden, kot nihče. Imeti mora delavsko knjižico in kolo. Zelo želim, da pride. Ni tako nevarno, kot se iz Ljubljane vidi.

Vdane pozdrave g. škofu in prijateljski rokostisk vsem kulegatom, zlasti bodočemu sotrpinu. MK.«

Iz tega poročila veje poleg ve-sele samozavesti in rahlega humorja ob koncu, prepričanje, da je duhovnik, ki hodi skrivaj iz kraja v kraj varen, posebno še, če je neznan. Kmalu pa se je izkazalo, da

Podbrezje - Zgoraj: Kranj

dvakrat pa sem naletel tudi na ozkosrčne strahopetce.

Mimogrede sem obiskal vse gospode, ki so na Gorenjskem, razen Lavtizarja v Ratečah in Sodja in Mošenjskega. Enako tudi vse sestrške hiše (Mala Loka, Domžale, Mengeš, Komenda, Kranj, Naklo, Golnik, Trzič). Kjer imajo kapelo, sem jim tudi pustil sv.

Duhovno življenje je objavilo

JURE VOMBERGAR

ima tudi 'nepoznanost' lahko svoje slabe strani.

Kasneje je pravil Marjan, kako se mu je godilo, ko je tvegala obisk pri starejših duhovnikih, ki so jih imeli Nemci zaprte v Mengšu. Kot zremo iz pričevanja gospodične Marije Pavli, so ti stari gospodje živeli kot ujetniki v tamkajšnjem zavetišču.

Nekdo, ki je imel v tej stavbi dostop do pravih prostorov, je zaprl pri vodni napeljavi enega od ključev in del poslopja je ostal brez vode. Treba je bilo poklicati inštalaterja, da najde okvaro. Marjanu so povedali, kje je ključ, ki ga bo treba odpreti, da bo voda spet stekla, nakar si je izposodil nekaj orodja in primerno delovno obleko ter se spremenil v inštalaterja. Kot tak se je predstavil v zavetišču ter pričel z delom. Pregledoval je vodno napeljavo in prišel na ta način do sobe, kjer so imeli Nemci zaprtih nekaj starejših duhovnikov, ki jih niso izgnali. Ko so za njim zaprli vrata, je Marjan duhovnim sobratom ves vesel povedal, da je duhovnik in da jim pri- naša pozdrave od njihovega škofa.

Na njegovo veliko razočaranje so gospodje le molčali in ga nezap- upno gledali. V delavnem paja- cu Marjan res ni bil podoben du- hovniku, kot so jih bili vajeni in kakršni so bili tudi sami. Ker ga niso poznali, so mislili, da gre za nemško provokacijo. Nihče ni odprl ust. Da bi jih prepričal o svojem duhovništvu je Marjan zmolil pred njimi ves latinski kanon maše, pa brez uspeha. Končno se je moral posloviti. Odkril je 'okvaro', odprl vodni ključ in sedel na kolo, ki ga je čakalo pred hišo.

Ko je kasneje pravil o tej ne- varni dogodivščini, se je Marjan si- cer veselo smejal, a je omenil, da je bil, ko je odhajal od svojih so- bratov, le malo potrt. Pa ne dol- go. Spomin, da je opravil tak obisk Nemcem pred nosom, mu je povečal zaupanje vase pa tudi v svoje vidne in nevidne pomočnike, brez katerih na taki poti ne bi do- sti opravil.

Dalje prihodnjič

PRED 70 LETI (1939)

AVGUST

Izseljenski duhovnik Janez Hladnik je želel obhajati 400- letnico Marijinih prikazovanj na Sveti Gori tudi za argentinsko publiko. Pripravil je obširen program v španskem in delno v slovenskem jeziku: petje slo- venskega mešanega in moškega pevskega zbora, deklamacije v španščino prevedenih poezij Si- mona Gregorčiča. Prireditev je bila 20. avgusta v salonu San José na ulici Azcuénaga 158. Udeležilo se je je okoli 1200 oseb, od katerih je bilo kakih 500 neslovenskih.

SEPTEMBER

Septemrska številka DŽ je posvečena Argentini in predstavitvi

Slovencev, ki živijo v tej deželi. Večji del besedila je v španskem jeziku. O svojih izkušnjah s Slovenci sta pisala župnik Gaspar Cañada in zobozdravnik Andrés Luis Copello. Nekatera literarna dela slovenskih pisateljev in pesnikov so prevedli: Miguel Naglič Frana Erjavca »Noche buena en Carniöla« in An- tona Melika »La colonización de los Eslavos del Sud«; Francisco Kraševc je prevedel »San Cirilo y San Metodio, los apóstoles eslavos«, Vida Kjuder pa Frana Levstika »Martín Kerpán de la Cima«. Brez navedbe avtorja so članki »Los eslovenos y la Eslovenia«, »Los eslovenos en la Argentina«, »Yu- goeslavia«, »La fundación del san- tuario del Monte Santo« in pre- vod Ivana Cankarja »Cuando yo era monaguillo«. Veleposlanik Ku- be Sr. Ramiro Hernández Portela je prevedel sonet Franceta Pre- šerna:

VERBA

Verba, feliz aldea, caro rincón nativo
que guardas la dulzura de la casa paterna...
¿porqué mi afán de saber me arrebató de la tierna
suavidad de tu dulce vivir contemplativo?

Ignoraría como los mas puros fervores
del alma, en cruel veneno se tornan; guardaría
la fé en mi mismo intacta, y hoy yo no sería
juguete de las graves borrascas interiores.

Una virgen sin tacha, cuya dote no fuera
sino sus manos diestras y un corazón amante
sería, como rico caudal, mi compañera...

Así en paz bogaría mi nave hacia delante
y del fuego en el atrio, del granizo en la era
San Marcos cuidaría, risueño y vigilante.

PRED 60 LETI (1949)

AVGUST

14. V župni cerkvi v San Justo je bila sv. maša za rojake iz župnije in okolice kot duhovna priprava na obnovo posvetitve. Mašo je imel Anton Orehar, pel je moški zbor Gallusa, navzočih je bilo nad 150 rojakov.

Na Veliki Šmaren so imeli člani *Družabne pravde* svoje romanje v Luján. Imeli so skupno sv. mašo z govorom v baziliki, ki jo je daroval Ciril Demšar CM, popoldne pa pete litanije Matere božje ter obnovitev posvečenja svoje organizacije Marijinemu Brezmadežnemu Srcu. Pobožnost je vodil duhovni voditelj *Družabne pravde* Ladislav Lenček CM.

15: Na praznik Marijinega Vnebovzvetja je slovenski kino *Resnici, lepoti, dobroti* v salezijanski dvorani na Belgrano predvajal film *Gospod Vincenc* o življenju sv. Vincencija Pavelskega.

21: **Žegnanje** ob prvi obletnici slovenske sv. maše v salezijanski cerkvi na Belgrano je bilo s peto sv. mašo, ki jo je imel Ladislav Lenček CM, na koru pa je zbor Gallus pel Perosijevo latinsko mašo *Missa solemnis*.

21: **Obnova posvečenja Marijinemu Brezmadežnemu Srcu** za Slovence v Buenos Airesu in okolici je bila ob 16. uri v cerkvi Medalla Milagrosa (Cura-paligue 1185). Potekala je z vso slovesnostjo. Med rožnim vencem se je cerkev napolnila, saj je prišlo nad 800 rojakov. Janez Hladnik je v svojem govoru pokazal Marijino zvestobo Cerkvi in vernikom, tudi nam Slovencem. Po petih litanijah, ki jih je vodil Anton Orehar skupaj z drugimi duhovniki, so verniki odmolili papeževo posvetilno molitev.

Pred tem je bila priprava z *devetdnevnico* po družinah. Molilo se je v sledeče namene: 1. dan: za naše družine; 2. dan: za naše domače in domovino; 3. dan: za papeža, naše škofe in duhovnike;

4. dan: za našo mladino; 5. dan: za naše pokojne; 6. dan: za beatifikacijo škofov Slomška in Borage; 7. dan: za naše sovražnike; 8. dan: za rešitev sveta pred komunizmom in za mir ter zmago sv. Cerkve; 9. dan: za zedinjenje in misijone.

21: Ustanovilo se je **Društvo Slovencev v Mendози**, tesno naslonjeno na enako društvo v Buenos Airesu.

28: V župni cerkvi v Floridi je Albin Avguštin imel sv. mašo za rojake te župnije in okolice. Med mašo je pel zbor iz San Martina. Verski skupnosti v Floridi in v San Justo še nimata redne nedeljske sv. maše.

28: *Slovenski izseljeniški oder* (SIO) je priredil v cerkveni dvorani v Ciudadeli igr **Janeza Jalna Srenja**. Režiral je Ivo Piancki, sceno pa je izdelal Vinko Petkovešek.

28: SFZ je pripravila Weiserjevo igr **Luč z gorá** v dvorani kolegija San José.

“Bomo tudi mi propadli? Ko so argentinski duhovniki občudovali globoko vernost in pobožnost naših ljudi ob priliki zadržanja velikega slovenskega romanja v Luján, je eden od njih po vseh izrazih svoje vzhičenosti z obžalovanja polnim glasom dodal misel, ki je zasekala v dno duše: ‘Škoda, škoda teh ljudi... Čez leto dni, čez dve, tri leta bodo že tako, kot vsa druga masa... Kaka škoda!’” (Oznanilo, 28.8.1949)

Škof dr. Gregorij Rožman je sporočil, da pride meseca oktobra na pastoralni obisk v Argentino. Obiskal bo rojake širom Argentine in jih potrdil v veri.

SEPTEMBER

4: V **Quilmesu** je cerkvena pobožnost za rojake iz župnije, Bernala in Berazateguija. Vodi J. Malenšek.

4: **Slovesno prireditve za argentinsko javnost je tudi letos priredila s. Odila** iz bolnice Alvear s sodelovanjem že prej naseljenih in novodošlih rojakov v dvorani San José. Program je obsegal govor Janeza Hladnika, koncert pevskega zbora Gallus in

slovensko igr v španskem jeziku **Dve materi**.

18: Sv. mašo s petjem za rojake v **Villa Madero** in Villa Scasso in okolice je imel Anton Orehar v kapeli San José na Blanco Encalada v Villa Madero. Pevski zbor je pripravil g. Gomišček.

18: Glavni tajnik *Pax Romana-e*, dr. Sugranves de Franck se je ob svojem obisku Argentine srečal tudi s člani *Slovenskega katoliškega akademskega starišinstva* (SKAS) na njihovem sestanku. Govoril jim je o nalogah in cilju *Pax Romana-e* in rekel, da je treba »organizirati v svetu bratstvo vseh, ki hočejo svoje zmožnosti posvetiti Bogu«.

18: *Igralska družina Narte Velikonja* (IDNAVE) je priredila v dvorani San José **odrsko predstavo Reka**, katero je napisal Max Halbe, režiral Janez Perharič, sceno izdelal pa Milan Križ.

V **Lujanu** imajo Slovenci iz okraja in iz Jauregui pred vsakim prvim petkom in praznikom skupno pobožnost v baziliki pri Brezjanski Mariji. Pobožnost vodi Stanko Boljka CM.

Sveta ura pred prvim petkom v **Floridi** zbere nad 150 Slovencev iz Floride, San Martina, Munra, Carapachaya in Saavedre. Albin Avguštin jim pridiga, nato pa pojejo in molijo zase in za domovino.

Misijonski odsek slovenskega dušnega pastirstva prosi za podporo za *dr. Janežev roentgenski sklad* za bolnico v Čaotungu na Kitajskem; istočasno vabi rojake, da se starejši včlanijo v *Družbo za širjenje vere* (DŠV), otroci pa v *Družbo sv. detinstva Jezusovega* (DSD).

Slovenci v mestih Mendози in v Cordobi imajo sedaj redno nedeljsko službo božjo. Za duše skrbi v Mendози Ivan Caserman, v Cordobi pa Rudolf Hanželič.

Slovenske rojake v **Mar del Plati** in okolici obiskuje dušni pastir Boris Koman, ki je nastavljen v župniji Sv. Petra v Mar del Plati. Rojaki imajo priložnost za sv. spoved, kar je najvažnejše.

Dušnopastirska pisarna v Buenos Airesu je urejena na ulici Victor Martinez 50. Tu je uprava verskih listov. »More se dogovoriti,

da pride slovenski duhovnik krstit otroka, lahko se dobi nekatera potrdila, ki so potrebna pri argentinskih cerkvenih oblasteh. *Rojaki naj sporoče svoje naslove in vsakokratne spremembe, da se uredi kartoteka*«. Dušnopastirsko pisarno vodi Anton Orehar, glavni dušni pastir novonaseljencev.

Mladinski dom SFZ je na razpolago slovenskim fantom ob koncu tedna v lastnih prostorih v kolegiju Don Bosco v Ramos Mejiji. Morejo se udeleževati v različnih športih: odbojka, ping-pong, orodna telovadba, šah, japonski biljard in nogomet. Imajo svojo knjižnico in čitalnico.

Oglas v Oznanilu (18.9.1949): **“Počitniška kolonija za slovenske otroke.** Opozarjamo starše, da bo mogoče tudi v letošnjih poletnih mesecih od decembra naprej poslati skupine slov. otrok v starosti od 6 do 12 let na državno počitniško kolonijo v krasnih prostorih na Ezeizi. Vsak otrok bo deležen te ugodnosti 14 dni. Vse popolnoma brezplačno. Starši, ki bi se želeli poslužiti te ugodnosti za svoje otroke, ki je poleg domačinom na razpolago samo še Slovencem, naj otroke, ki bi prišli za kolonijo v poštev, prijavijo v slovenski pisarni na Víctor Martínez 50, kakor lansko leto. Zadnji čas za prijavo je do konca tega meseca”.

“Ezeiza. Slovenske ‘mucamas’ so priljubljene. Soproga ministra Pistarinija je vzela dve dekleti v mesto v službo, dve pa v letno bivališče”.

PRED 50 LETI (1959)

AVGUST

16. Novo mašo je imel Janez Langus v župni cerkvi v San Martinu. Pridigal mu je Alojzij Košmerlj.

23: **Romanje Slovencev v Marijino svetišče v Lourdes,** ki je navadno na najbližjo nedeljo prazniku Marijinega brezmadežnega Srca, je letos zbralo okrog 800 udeležencev. V romarskem nagovoru je dr. Filip Žakelj prikazal ljubezen dveh

častilcev Brezmadežne Device, sv. Janeza Vianeya ob stoletnici smrti in škofa Antona M. Slomška, katerega se letos domovina hvaležno spominja ob 100-letnici, kar je prenesel sedež škofije iz Št. Andraža v Maribor. Kronist v DŽ zaključuje poročilo o romanju: **»Dokler se bomo zbirali ob prestolu Brezmadežne, bomo tudi ohranili smisel za vse, kar je plemenito, vzvišeno in čisto«.**

SEPTEMBER

6: **Pred desetimi leti,** ko je prišla glavšina slovenskih beguncev iz koroških in italijanskih taborišč, sta nastali dve novi organizaciji: *Slovenska fantovska zveza (SFZ)* in *Slovenska dekliška organizacija (SDO)*. Mladina je proslavila to obletnico s proslavo, katere spored je obsegal dva govora, več pevskih točk in spevoigro **Kovačev študent**. V imenu fantov je spregovoril Milan Magister. Ugotovil je, da je od 700 slovenskih fantov, ki žive v VBA, žal le 27% organiziranih. V govoru je bila izražena tale misel: **»Če hočemo, da bo naša mladina še naprej katoliška in slovenska, je treba hoditi tole pot: krščanska družina - slovenska šola - mladinske organizacije - in slovenska skupnost bo še dolgo živela, versko, moralno in narodno neomajna«.** Predsednica SDO Mara Bidovec je opisala dosedanje delo: **»500 slovenskih deklet se je zbiralo v organizaciji, vsak mesec na rednih sestankih, se oblikovalo v katoliškem nazoru in domovinski ljubezni. Imele so gospodinjske tečaje, študijske večere; lastno knjižnico, pevski zbor; vsako leto duhovne vaje, na Pristavi v Moronu pa športne prostore«.** Za ključek je prebrala pozdravno pismo škofa Rožmana, v katerem dekletom priporoča tele stopnje njih življenja: **vesela dekleta - dobre žene - svete matere.**

6: Organizacija za širjenje krščanskega socialnega nauka **Družabna pravda je priredila romanje** svojih članov in prijateljev znova v Marijino svetišče v Pontevedro. Tamkajšni župnik Janez Markič je maševal, duhovni

vodja DP Jože Jurak pa je opravil popoldansko pobožnost. Pri obeh pobožnostih je prepeval ramoški cerkveni pevski zbor.

13: Sedmič se je vršil v Argentini **slovenski socialni dan,** tokrat posvečen ženskemu vprašanju. Bil je v prostorih *Slovenske hiše*. Govorniki so bili trije. Dr. Ignacij Lenček je predaval o temi: **Krščansko pojmovanje poslanstva žene,** Anica Kralj je govorila **o ženi v sodobnem družbenem življenju** ter Marjana Marn **o poslanstvu slovenske žene in matere v izseljenstvu.** Na koncu je Avgust Horvat prebral resolucije, ki jih je sestavil dr. Ivan Ahčin, odsoten zaradi težke bolezni.

13: Slovenci so sodelovali pri zaključni procesiji **6. argentinskega evharističnega kongresa,** skupaj z narodi izza železne zaves. Nosili so argentinsko in slovensko zastavo ter napis: **Los eslovenos con Cristo y el papa.** Slovensko skupino so v glavnem sestavljali rojaki iz Mendoze, 24 po številu.

20: **Blagoslovitev novih prostorov** na Pristavi v Moronu je bila združena s **Slomškovo proslavo,** na kateri so nastopili otroci iz šolskih tečajev v Berazategui, Capital, Ramos Mejía, Morón in San Martín.

27: **Slovenska mladina iz Lanusa** je obhajala svoj 7. mladinski dan. Dopoldne je bila mladinska maša, popoldne pa telovadni nastop. Nastopile so lanuške deklice in fantiči ter članice SDO iz Morona pa telovadci na orodju. Po nastopu se je razvil družabni del prireditve.

Kdor je zares dober, ne more biti nikoli nesrečen; kdor je zares pogumen, se nikoli ne boji.

Konfucij

iz naše kronike

METKA MIZERIT

SLOVENIJA NA BARIKADAH je naslov filmu, ki so ga **V OKVIRU VISOKOŠOLSKEGA TEČAJA** predvajali v Slovenski hiši v soboto, 6. junija. Debatu o filmu je vodil arh. Jure Vombergar. Predstave se je udeležilo lepo število visokošolcev.

V nedeljo, 7. junija, so bile **NA VELEPOSLANIŠTVU REPUBLIKE SLOVENIJE VOLITVE V EVROPSKI PARLAMENT**. Udeležilo se jih je 489 državljanov. Zaradi stavke argentinskih poštarjev nihče ni prejel pravočasno volitvenega gradiva, da bi volil po pošti. Pač pa je RS poslala naknadno novo volilno gradivo, ki so ga rojaki prejeli. Po pošti je nato volilo 574 državljanov.

SPOMINSKA PROSLAVA V SLOVENSKI VASI je bila v nedeljo, 7. junija. G. Jaka Barle je v cerkvi Marije Kraljice daroval sv. mašo za domobrance in žrtve komunistične revolucije. Pelj so otroci slovenske šole.

Akademija je bila v Hladnikovem domu. Pred spominsko ploščo je g. Barle opravil molitve za pokojne, domobranci pa so položili slovenski šopek. V dvorani so predstavili audiovizual, ki je bil sestavljen z odlomki raznih oddaj RTV Slovenija. Rojaki so videli nove raziskave v zvezi s poboji na Slovenskem in slišali pričevanja žrtev, njihovih sinov

in hčera. Po vsem tem je razvidno, da resnica o povojnih pogojih počasi prihaja na dan.

Slovenski križev pot je bilo naslov spominski proslavi **V NAŠEM DOMU V SAN JUSTU**. Sv. mašo za vse pokojne domobrance in žrtve revolucije je daroval pater dr. Alojzij Kukovica. Tisto nedeljo, 14. junija, je bil praznik sv. Rešnjega Telesa. Pri pridigi je pater poudaril pomen eharistije za kristjane. Med mašo je pel Mešani pevski zbor San Justo pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar.

V Domu so se rojaki zbrali pred spomenikom Franceta Balantiča, kjer je pater dr. Alojzij Kukovica zmolil molitve za rajne. Pred spomenik so preživeli domobranci položili venec rož.

V dvorani je Marjana Modic Cestnik prebrala Spomine svoje mame Barbare Maček Modic. Napovedovalec Damijan Poglajen je povabil na ogled odrskega prikaza, ki ga je režiral Blaž Miklič s pomočjo Tonija Rovana. Lepo sceno gozda z brezami je pripravil g. Tone Oblak. Po zvočniku so prenašali pričevanje g. Franceta Dejaka, ki je ušel iz Kočevskega Roga. Na odru so mladi recitali izbrana besedila Janeza Kranjca, Petra Berganta, Milana Komarja, Franceta Papeža, Jožeta Cukale, Olge Čekada, Karla Mauserja, Jožefa Lobodowskega,

Slavke Stojan in Toneta Rodeta. Stojte so nato vsi skupaj zapeli pesem *Oče, mati ...*

Isti dan, v nedeljo 14. junija, so se tudi **V SLOVENSKEM DOMU V CARAPACHAYU** poklonili spominu naših junakov domobrancev. Po sv. maši, ki jo je daroval delegat dr. Jure Rode, so v dvorani najprej slišali pesem *Huda Jama*, ki jo je napisala Milica Šturm. Potem so si ogledali film o prvem izkopavanju žrtev v rovu sv. Barbare ter o tiskovni konferenci, ki so jo imeli Pavel Jamnik, dr. Jože Blažič, dr. Mitja Ferenc, Mehmedalija Aliž ter Marko Štrovs. Sledila je pesem Franca Donka *Slovenska balada*. Za konec so vsi skupaj zmolili za večni pokoj domobrancev in zapeli pesem *Moja domovina*.

POSLOVLNI VEČER RASTI XXXVIII. je bil v soboto, 13. junija, v Slovenski hiši. Sv. mašo je daroval g. Franci Cukjati, dijaki so sodelovali s petjem, igranjem na instrumente in branjem beril.

Večer se je nadaljeval v Dvorani škofa Rožmana, ki so jo dijaki, starši in sorodniki napolnili do zadnjega kotička. Inž. Tone Podržaj je prijazno pozdravil profesorje in vse navzoče. Lučka Marinčič je opisala petletno pripravljanje na potovanje. Katja Oblak je prijetno povezovala ves program; igrala je tudi na prečno flavto. Sodelovali so še Pavel Oblak, Matjaž Urbančič in Nadja Dobovšek. Toni Podržaj in Pavel Oblak sta igrala na kitari. Posrečen prizor, ki so ga predstavili pod naslovom *Pot skozi čas* je napisala Vera Breznikar Podržaj in dijake tudi pripravila za nastop. Videli smo čas od prihoda prve generacije v Argentino pa do danes. Plese in petje so pripravili Monika

Z domobranske proslave v Slovenski hiši – Foto Marko Vombergar

Žeganje pri Mariji Pomagaj v Buenos Airesu smo končali s petimi litanijami Matere Božje. Foto Marko Vomberger

Češarek Kenda ter Ina in Janez Urbančič. Recitacije je petošolce naučila profesorica Nevenka Godec Zupanc. Za luči in zvok je poskrbel Aleks Šuc s pomočniki. V imenu staršev se je od petošolcev poslovila prof. Veronika Kremžar Rožanec; ravnateljica prof. Neda Vesel Dolenc pa v imenu SSTRMB. Abiturientom in voditeljem je poklonila majhne spominčke. Po kulturnem delu so starši pogostili vse navzoče. Srečno pot in nasvidenje dragi petošolci.

PROCESIJA SV. REŠNJEGA TELESA

V katoliški Cerkvi so vedno slovesno praznovali dan svetega Rešnjega Telesa. V Sloveniji so bile na ta praznik veličastne procesije; v mestu po ulicah, na deželi po vasi in polju. Fantje so postavili mlaje, dekleta okrasila kapelice, pri katerih so peli evangelije in delili blagoslov zemlji in polju. Deklice pa so za mimohod evharističnega Jezusa potresale rože.

Slovenci smo izročilo procesije prinesli v Argentino in vsako leto imamo evharistično slavlje v Don Boskovem zavodu v Ramos Mejiji.

Da bi počastili presveto Rešnje Telo, smo se v nedeljo, 14. junija, zbrali v svetišču Marije Pomočnice kristjanov. Že tretje leto je bila procesija po cerkvi, evangeliji in blagoslov pa pri stranskih oltarjih. Vodil jo je delegat slovenskih dušnih pastirjev v Argentini dr. Jure Rode, evangelije pa sta izmenoma pela pater dr. Alojzij Kukavica in g. Franci Cukjati. V procesiji so šli, poleg duhovnikov in ministrantov, šolski otroci z učiteljicami, nekaj deklic pa je po slovenski navadi potresalo cvetje. Uvod v posamezne evangelije je bral inž. Janez Lavrič; rožni venec med procesijo pa je molil lic. Jože Oblak. Vse slavje in sv. mašo je

spremljalo ljudsko petje, ki ga je vodil priložnostni moški zborček, na orgle jih je spremljala prof. Andrejka Selan Vomberger. Po procesiji je bila sveta maša, ki jo je daroval delegat dr. Jure Rode. Berili sta brala Marko Malovrh in Lucijana Hribar Podržaj. Med mašo je bila priložnost za sv. spoved; k obhajilu je pristopila množica vernikov.

Po maši smo se še nekaj časa zadržali na ploščadi pred cerkvijo v prijetnem pogovoru in se z nekoliko otožnosti spominjali procesij po prostornem parku, saj je bil lep, sončen jesenski dan.

V četrtek, 18. junija, je **ZSMŽ ODSEK SAN MARTIN IMELA** svoj **SPOMINSKI SESTANEK**. Vodila ga je predsednica ga. Polona Makek. Govoril jim je prof. Nace Frančič. Tema govora je bila »Slovenska žena v času tuje okupacije in komunizma«.

PRAZNIK SLOVENSKE DRŽAVNOSTI V SLOVENSKI HIŠI.

Letos je preteklo osemnajsto leto, odkar smo Slovenci dobili samostojno državo. V soboto, 20. junija, je naše krovno društvo Zedinjena Slovenija pripravilo praznovanje. Sv. mašo v cerkvi Marije Pomagaj je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode. Mašo je vodil Jože Martin Rožanec. Mašna berila in psalm so brali predsednica ZS ga. Alenka Jenko Godec, podpredsednika prof. Neda Vesel Dolenc in lic. Franci Markež. Slovesnost cerkvenega obreda je povzdignil ženski pevski zbor iz San Justa pod vodstvom gdč. Anice Mehle; na orglah jih je spremljala ga. Anka Saveli Gaser. Po maši so veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod, predsednica ZS ga. Alenka Jenko Godec in podpredsednica prof. Neda Vesel Dolenc položili slovenski šopek

pred spomenik naših junakov.

Praznovanje se je nadaljevalo v Dvorani škofa Rožmana, ki je bila za to priložnost slavnostno okrašena. V ozadju odra je bila slika Blejskega jezera in mladi par v slovenski narodni noši, delo g. Toneta Oblaka. Napovedovalec posameznih točk je bil Tone Mizerit. Dijaki srednješolskega tečaja so prinesli argentinsko, slovensko in evropsko zastavo, številni gosteje pa so zapeli obe himni. Najprej je spregovorila predsednica ZS ga. Alenka Jenko Godec; po kratkem nagovoru je pozdravila veleposlanika RS prof. Avguština Vivoda in gospo, predstavniko Domov in organizacij ter vse navzoče goste. Sledil je pozdrav veleposlanika RS. Dr. Katica Cukjati je v slavnostnem govoru poudarila, da moramo vložiti vse napore, da bomo gojili slovenstvo in ohranili svojo slovensko istovetnost. V kulturnem delu je zbor Zveze slovenskih mater in žena iz San Justa pod vodstvom gdč. Anice Mehle zapel sledeče pesmi: *Škrjanček poje*; *Predica in Prav lepo je res na deželi*. Folklorna skupina *Mladika*, ki jo vodi Mirjam Mehle Javoršek, pomagata ji Berni Juhant in Lučka Groznik, zaplesala *Razkrižje* in rezjanski ples. Vse nastopajoče so gostje nagradili z navdušenim ploskanjem. Odlikovanja ZS za leto 2009 so dobili: g. France Bidovec, g. Blaž Miklič in prof. Neda Vesel Dolenc. Sledila je prijateljska večerja, ki so jo pripravili rojaki iz San Justa, mladi pa prijazno postregli. Kot vsako leto, so tudi letos ob stenah dvorane visele slike naših umetnikov, kar je še posebej dvignilo slavje državnega praznika. Slovensko navdušeni so se rojaki v poznih urah razšli na svoje domove.

Akademik dr. Kajetan Gantar je predaval o spreminjanju slovenske toponomije v polpreteklem obdobju (Na povabilo SKA, 23. maja v Slovenski hiši) -
Foto Marko Vombergar

bite junake in odpustiti ubijalcem. Trpljenje in darovano življenje je blagoslov za ves slovenski narod. Akademijo so končali s

pesmijo *Oče, mati, bratje in sestre*.

Sledil je odmor, nato pa so se rojaki ponovno zbrali v dvorani, da so **PROSLAVILI DAN SLOVENSKE DRŽAVNOSTI**. Predsednik društva inž. Milan Nemanič je na kratko opisal važnost zgodovinskega dogodka naše državnosti. Astrid Llanos pa je prebrala njegov govor v španščini. Omenil je, da je 25. junij 1991 za vse Slovence zgodovinski datum. Povedal je tudi o sodelovanju in povezovanju Republike Slovenije s slovensko skupnostjo v Mendozii. Končno se je zahvalil Bogu za vse prejete dobrote in ga prosil, naj jih še naprej podpira pri oblikovanju slovenske skupnosti pod Andi.

Po uradnem delu so se rojaki srečali pri skupnem kosilu.

Tudi **V BARILOČAH SO SE SPOMNILI MUČENIŠKE SMRTI NAŠIH DOMOBANCEV**. Rojaki so se zbrali v Stanu, kjer so pripravili žalno proslavo z recitacijami in spominskim govorom g. Cirila Markeža pod na-

slovom »*Narod, ki se ne spominja svoje preteklosti, nima prihodnosti*«. Omenil je brezbriznost politikov in omalovaževanje zločinov. Nadaljeval je, da se moramo truditi za spomin, da se v pravi luči ohranja preteklost. Spomin nas boli, a nas tudi navdaja s ponosom. Le priznanje zločinov in kesanje je poroštvo prihodnosti. Ne smemo pozabiti, da so domobranci umirali za vero, ki so nam jo tekom zgodovine čuvali naši veliki škofje, v zadnjem času škof Rožman. Prosimo naše mučence, naj nam pomagajo pri naših prizadevanjih za prihodnost slovenskega naroda.

V SLOMŠKOVEM DOMU smo se poklonili našim mučencem v nedeljo, 28. junija. Med pobitimi domobranci imamo vsi bližnje ali daljne sorodnike, ki se jih še posebej spominjamo meseca junija.

Sv. mašo za domobrance in vse žrtve komunistične revolucije je daroval g. Franci Cukjati. Na dvorišču Doma ob križu je zmolil molitve za rajne. Križ je bil obdan s fotografijami svojcev ramoških rojakov. Fantje s palmovimi vejami v rokah in ministrianti s svečami so obkrožili križ. Jože Lenarčič je imel žalni govor, v katerem se je spominjal trpljenja in poguma pobitih domobrancev, ki so svoja življenja darovali za vero in domovino. Možje in fantje so zapeli koračnico *Mi legionarji, mi domobranci*. Lojze Lavrič je recitiral svojo pesem *Jesenska prikazen*. Tenorist Marcelo Brula pa je zapel molitev *Marija s Planinske gore*, vsi skupaj pa našo lepo *Moja domovina*,

V nedeljo, 21. junija, so se tudi Slovenci **V MENDOZI SPOMNILI NAŠIH DOMOBANCEV**. Pred spominsko ploščo v Domu sta predstavnika mladinskih organizacij položila šopek rož. Sv. mašo je daroval g. Jože Horn. V pridigi se je spomnil naših žrtev. Diakon Stanko Čad je razložil nedeljski evangelij.

Po maši je bila akademija; sceno in besedilo sta pripravila Davorin Hirschegger in Božidar Bajuk v slovenščini in španščini. Besedilo je bila prosta razlaga mozaika patra Rupnika, ki ga je naredil za kapelo v Kočevskem Rogu, odlomek po knjigi *Manojo de nomeolvides* in pesmi dr. Marka Kremžarja. Program je pripravila mladina; nastopili so: Fric in Avguštin Šmon, Barbara Bajda, Zofija in Nikolaj Štumberger, Tine Šmon in Davorin Hirschegger. Zvok in razsvetljavo je imel na skrbi Jože Štirn.

Prizor *Mi v breznu*, ki ga je napisal Marko Kremžar, je globoko pretresel vse navzoče in jih utrdil v spoznanju, da moramo ohraniti spomin na po-

Z občnega zbora na Slovenski pristavi v Castelarju – Foto Maruča Zurc

Naši upokojenci, ki so se skorajžili in se meseca junija skupno odpeljali v Villa Carlos Paz - »na lepše«... Foto Pavla Škraba

20. decembra 2008 je bil krščen v cerkvi Marije Pomagaj SEBASTIÁN AGUSTÍN VESTER, sin Danita in Olgi Bohinc. Krstil ga je g. Pavle Novak, njegova botra sta Veronika Bohinc Čop in Miha Vester. Čestitamo!

medtem ko so ob križu dogorevale sveče spomina.

SPREJEM NA VELEPOSLANIŠTVU OB PRAZNIKU DRŽAVNOSTI. Tudi letos je veleposlaništvo RS organiziralo sprejem na predvečer praznika v sredo, 24. junija v prostorih Jockey Cluba. Goste je ob vhodu sprejemalo prof. Avguštin Vivod, ki je potem povabljen tudi nagovoril. Navzoči so bili člani diplomatskega zbora, predstavniki državne in mestne vlade in zastopniki slovenskih društev in organizacij v Argentini.

ZVEZA SLOVENSkih MAtER IN ŽENa JE IMELa svoj REDNI SEStANEK v četrtek, 2. julija. Vodila ga je predsednica ga. Pavlina Dobovšek, ki je tudi predavala o temi »*Položaj v Ljubljani v času vojne v letih 1941-1945*«.

OBČNI ZBOR DRUŠTVA SLOVENCEV V MENDOZI. V nedeljo, 5. julija 2009, so se Slovenci zbrali na 60. občnem zboru njihovega Društva. Ugotovili so, da je Društvo živahno delovalo, prav tako tudi druge organizacije: pevski zbor, mladinske organizacije, Zveza slovenskih mater in žena, šolski tečaj. Nadzorni odbor je po poročilih predlagal razrešnico in se zahvalil za opravljeno delo. Sledile so volitve novega odbora, ki ga sestavljajo sledeči člani: predsednik

Milan Nemanič; podpredsednik Janez Štirn, tajnik Božidar Bajuk in Nikolaj Štumberger, blagajnik Jože Štirn, Marjan Hirschegger in Darinka Žumer, gospodar Tomaž Bajda in Marija Žumer, kulturni referent Miha Bajda in Pablo Šmon, odborniki Martin Bajda, Rezka Novak, Karina Ovčjak, Anica Grintal. Nadzorni odbor Peter Slovša, Jože Kralj in Maks Ovčjak. Voditelji odsekov: za slovenski šolski tečaj Lenčka Bož-

nar in Rezka Novak; pevski zbor Anica Grintal; gledališče Davorin Hirschegger; planinski odsek Ramon Bajda; likovni odsek Rosita Klinec; Zveza mater in žena Marta Plat in za mladinske organizacije SFZ Federiko Šmon ter SDK Astrid Llanos. Člani odbora so tudi bivši predsedniki in slovenski dušni pastir gospod Jože Horn. Predsednik Milan Nemanič se je zahvalil za ponovno zaupanje in prosil za sodelovanje v prihodnosti.

Skupina žena in mater iz Ramos Mejije, Morona in Berazateguija v Schönstatt letos aprila. Foto Metka Tomazin

malo za šalo...

COROT

Francoskega slikarja Camilla Corota so na debelo ponarejali še zaživa. Na stara leta je dejal:

»V svojem življenju sem naslikal 1500 slik, od katerih jih je 3000 v Ameriki.«

COOLIDGE

Med vročo debato v ameriškem kongresu je neki senator zavpil drugemu, naj gre k vrugu. Senator, ki mu je veljala ta pripom-

ba, se je pritožil podpredsedniku. Calvin Coolidge, takratni predsednik ZDA, je počasi prelistal neko knjigo, pogledal senatorja in mu rekel:

»Pregledal sem pravilnik. Ni vam treba iti.«

Ko je bil Coolidge predsednik ZDA, mu je neki volivec očital, da je kot predsednik postavil na odgovorno mesto v državnem aparatu pravega tepca.

»Že mogoče,« je dejal predsednik, »toda – ne pozabite, da je v tej deželi veliko tepcev; prav je, da imajo tudi oni svojega predstavnika.«

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Slovenski politiki se ne obračajo po vetru, saj pri nas piha veter samo z ene strani.
- Slovenski revanšizem: »Hočejo nam vzeti, kar smo jim pokradli!«
- Slovenski zločinci ostajajo na mestih svojih zločinov.
- Smo na začetku obdobja globalnega strahu.
- Smrt boljševizmu, svobodo narodu!
- Smrt fašizmu! Kaj bomo pa s komunizmom?
- Socialistični kleptomani so se v kapitalizmu prelevili v kapitalistične kleptomanijake.
- Socialistični realisti so pisali pravljice za odrasle.
- Socializem je bil učinkovito neučinkovit sistem.
- Socializem je bil uspešen, dokler je živel od kapitala, ki ga je ukradel v revoluciji.
- Socializem je preživel, dokler je jemal; ko bi moral dajati, je hitro shiral.
- Sodni dan bi bil primeren za praznik sodnikov in tožilcev.
- Sodobna zgodovina Slovencev: predkomunizem, komunizem, pokomunizem.

Ob okrožnici »Caritas in veritate« - Marko Kremžar	193
Janez Marija Vianej, arški župnik - Silvester Čuk	195
Božje oko, ki vse vidi - Tomáš ... Špidlík	196
Vedno moliti - François X. Nguyen Van Thuân	197
Nameni Apostolata molitve	199
Želim, da bi bila bolj pokorna - Sv. Favstina Kowalska	202
Vprašujete - odgovarjamo - Lojze Kukovica	203
Odmevi na »Caritas in Veritate« - Carl Anderson - Prevedel Stane Snoj	205
»Bogat in lep je v svoji preprostosti« - Dr. Jakob Kolarič .	206
Novomašniku v album - Stane Snoj	207
Poročila se bova! - Urša Černivec	208
Cigarete 21. stoletja - Lenart J. Kučič	209
Medjugorje - Veliko marijansko čudo našega časa - María de Vallejo-Nágera	210
Drevo se spozna po sadu - Gianluca Barile - Prevedel Stane Okorn.....	212
Naša Gospa iz Akite na Japonskem - Pripravila St. M.M....	215
Duhovnik Marjan - Marko Kremžar	215
Duhovno življenje je objavilo - Jure Vombergar	217
Iz naše kronike - Metka Mizerit ...	220

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIJA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo
Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: Stane Snoj - Člani uredniškega odbora: Marjana Batagelj, Metka Mizerit in arh. Jure Vombergar - Oblikovanje in prelom: Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Tisk: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - **ZDA:** Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - **ITALIJA:** Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - **Gorica:** Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - **AVSTRIJA:** Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$130; po pošti: \$170 - Bariloche: \$150 - **OBMEJNE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 90; brez BS: USD 65 - **AMERIKA:** DŽ+BS: USD 110; brez BS: USD 75 - **EUROPA:** DŽ+BS: €100; brez BS: €70; **OSTALE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 120; brez BS: USD 80. - Pošiljanje po več izvodov skupaj zniža poštno stroške - **Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina** - Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

**Domobranska
proslava
v Slomškovem
domu**

Foto Pavel Brula

Slavnostni govornik
Jože Lenarčič

Domobranska proslava v Našem domu v San Justu
Scenografija Tone Oblak - Foto Marko Vombergar

Dr. Lojze Kukovica opravlja obredne molitve
pred spomenikom Franceta Balantiča

Domobranci Jože Kržišnik, Martin Radoš
in Franc Trpin polagajo venec.

